ALICE BROOKE

Ținutul cerului larg

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Kerry? spuse Jill Randal scoțând capul cu părul blond cârlionțat pe ușa băii.

Zâmbi la vederea colegei ei de cameră. Kerry Adams stătea în mijlocul patului ținând strâns în brațe o pernă, privind visătoare în gol. Luând un prosop din baie Jill îl mototoli și-l aruncă în colega ei de cameră, ajungându-i pe cap.

– Kerry, ar trebui să fii gata!

Jill stătea în prag, cu o mână pe un șold suplu și arcuit râzând cu ochii albaștri de uimirea lui Kerry.

Aceasta își luă prosopul de pe cap, de pe părul șaten, mătăsos.

– Trebuie? oftă Kerry. Mică, se duse la fereastră.

Jill se întoarse la oglinda din baie.

– Dacă nu vrei să pici la examenul de literatură engleză, mai bine speră că Todd nu va veni.

– Știu, dar mi-e teamă să nu mă trezesc și să aflu că totul a fost un vis. Că nici nu s-a întâmplat.

– Kerry, e doar prima ta cerere în căsătorie.

– Și ultima! O, Jill. Kerry veni în prag, fericită și speriată. Todd m-a cerut de soție.

– Știu, scumpo. Mi-ai mai spus. Zâmbi. Erau colege de cameră de prea mult timp și Kerry nu se supără.

– Trebuie să repet sau nu voi mai crede că s-a întâmplat într-adevăr. Nu sunt frumoasă ca tine. Nu mi-a venit să cred când mi-a dat întâlnire prima dată, sau a doua, sau a treia oară. Nici n-am visat… O, am visat, dar nu eram convinsă că are intenții serioase cu mine! Nu mi-a spus ce simțea până ieri seară.

– Ți-am spus eu că l-ai prins!

Jill făcu cu ochiul.

Kerry puse prosopul la loc în baie. Vinovăția îi întuneca ochii căprui.

– Nu știu dacă trebuia să-l mint. Nu intenționez să plec din Montana pentru o slujbă, nici măcar sezonieră.

– Dar Todd nu știe asta, îi aminti Jill. În plus, nu i-ai spus că ai acceptat o slujbă în alt stat, nu-i așa?

– Nu, i-am spus doar că unchiul tău din California a spus că putem lucra în stațiunea lui în vara asta.

– Atunci n-a fost o minciună. Unchiul Peter ne-a scris că putem lucra la el. Ridică din umeri. Ai mințit puțin că accepți.

– Așa cred, oftă Kerry, sprijinindu-se de cadrul ușii. Își răsuci o șuviță de păr pe deget. Numai că atunci când iubești pe cineva, nu e cinstit să faci astfel de manevre ca să-l determini să facă ce vrei.

– Todd te iubește. Oricum te-ar fi cerut. Doar l-ai grăbit puțin. I-ai arătat că-l iubești. Așa că ți-a spus ce sentimente are.

Kerry auzise doar prima propoziție.

– Nu înțeleg de ce m-ar iubi Todd Riordan. Ar putea să se însoare cu cineva frumoasă și spirituală ca tine, nu cu o timidă mediocră, cum sunt eu.

Jill își aplecă fața într-o parte, părul blond atârnându-i pe umeri.

– Pe dinafară, Kerry, poate că ești o fată americană obișnuită, cu ochi căprui și păr șaten. Dar pe dinăuntru ești frumoasă. Extremele se atrag, oricum. Todd Riordon are un puternic instinct protector, iar timiditatea ta îi place. În plus, îi place că-l adori.

Jill ar fi vrut să spună mai multe, dar se opri. Lui Todd îi plăcea că era mai inteligent decât Kerry. Avea nevoie de cineva pe care s-o domine. Jill crezuse mereu că femeia cu care se va căsători el va fi o molie, nu un fluture.

Era un tânăr foarte ambițios. Nu că ar fi avut obiecții să împartă primul loc cu o femeie frumoasă. Nu era așa de egosit. Dar Todd Riordon vroia să fie sigur că soția lui îl aștepta acasă, fără să fie înconjurată de o ceată de admiratori.

Sufletul lui Kerry era foarte fragil și Jill spusese adevărul că era frumoasă pe dinăuntru. N-ar fi vrut s-o rănească, spunându-i unele motive practice pentru care Todd Riordon o dorea de soție.

– Nu-mi place cum vorbești, Jill, spuse Kerry, răsucindu-și și mai mult șuvița de păr. Ești atât de cinică.

– Prefer să consider că sunt logică și realistă. Bărbații sunt niște copii mari. Au personalitatea lor, dar în esență sunt doar niște băieței. O dată ce o femeie recunoaște asta și-i tratează în consecință, deja a câștigat. Kerry, trebuie doar să-i lauzi când sunt buni; să-i respingi când sunt răi și să le cânți în strună când vrei să facă ce vrei tu.

– Ție ți-e ușor s-o spui. Tu poți avea orice bărbat dorești.

Kerry o invidia puțin pentru trăsăturile ei feminine, care puteau trece într-o clipă de la senzualitate la inocență.

– Așa e, fu Jill de acord. Par încrezută, așa e? Nu vreau asta.

– Nu ești încrezută, doar sigură pe tine. Dacă arătam ca tine, probabil că și eu aș fi fost. De fapt, mă bucur că nu-l vrei pe Todd.

Dădu drumul șuviței de păr și se duse în dormitorul pe care îl împărțeau.

– Te vei schimba în haine obișnuite înainte să pleci la bibliotecă? întrebă Jill.

– O bluză și blugi, răspunse Kerry.

Jill se privi în oglindă. Nu era surprinsă că era frumoasă. Se născuse fluture. De mică fusese admirată de băieți.

Era adevărat, putea avea orice bărbat își dorea. Unii erau mai greu de cucerit, dar până la urmă nu-i rezistau. Era doar un joc. Câteodată se considera mai mult un cameleon decât un fluture, schimbându-și personalitatea după placul bărbaților. Sexy, sportivă, fragilă, intelectuală, nu conta.

Jill nu se îndoia că i l-ar fi putut fura pe Todd lui Kerry dacă ar fi dorit. Ar fi putut părea la fel de neajutorată și naivă. Cu Todd, frumusețea i-ar fi fost un handicap. Dar nu l-ar fi furat pe Todd. Kerry era cea mai bună prietenă pe care Jill o avusese vreodată și Kerry îl iubea pe Todd cu desperare.

Privise vreodată un bărbat cu ochii plini de adorare ai lui Kerry? Nu era o sentimentală. O

dată ce cucerea un bărbat, atracția dispărea. Plăcerea vânătorii o stăpânea, dar o plictisea să apese pe trăgaci.

Pe ușa băii era o bluză albă cu mâneci lungi. Jill și-o puse, încheind-o de jos în sus în timp ce i se mula pe sâni.

Da, era un fluture. Un fluture auriu zburând din bărbat în bărbat, fără să zăbovească. Așa va face toată viața, sau o va prinde vreun bărbat?

De mică știuse să-i învârtească pe bărbați pe degete. Toți făceau ce vroia ea. Iar când el îi cădea în genunchi, își desfăcea aripile și zbura mai departe.

Jill își vârî bluza în blugii albaștri. Își răsfiră părul în timp ce intra în dormitor.

– Ești gata? întrebă Kerry punându-și o jachetă galbenă peste bluza cenușie. Arăta băiețoasă, tunsă scurt și cu o față comună, nepunându-și în evidență personalitatea.

Jill o observă absentă, dar renunțase s-o convingă să se îmbrace altfel. Kerry fusese cerută de soție de cel pe care-l iubea, așa că nu mai conta.

– Cine e gata să studieze pentru un referat? Luă dintr-o cămară cu haine, la fel ca a lui Kerry, o jachetă de piele întoarsă.

– Consideră că asta înseamnă că se termină semestrul și vine vacanța de vară.

Jill își luă caietele și geanta, mergând spre ușa pe care Kerry i-o ținea deschisă.

– E un gând vesel, fu ea de acord, zâmbind.

– Când vei folosi mașina de scris?

Întrebarea lui Kerry le făcu să se gândească la programele lor. Cumpăraseră împreună mașina de scris portabilă, dar mereu vroiau s-o folosească în același timp.

O fată apăru la baza scărilor, le privi și se opri.

– Aici erai, Jill. Tocmai urcam la tine. Ai un telefon de la Bob Jackson.

Zâmbiră complice și fata se întoarse. Bob Jackson era o cucerire recentă, de care acum vroia să scape. El nu se lăsa.

– Spune-i că vin acum, spuse Jill și se grăbi.

– E insistent, murmură Kerry.

– Mie-mi spui! Nu stau mult.

Fata care venise după ea arătă spre cabina telefonică din holul de la intrare. Jill se grăbi spre telefon în timp ce Kerry se așeză pe o canapea. Jill avea un ton de persoană ocupată.

– Bună, Jill. Ce mai faci?

– O, Bob, tu erai. Tocmai mă îndreptam spre bibliotecă împreună cu Kerry. Am lăsat referatul pentru ultima clipă. Trebuie să-l termin până luni și abia l-am început.

– Da?

El tăcu o clipă și Jill știu că asta nu corespundea cu planurile lui pentru weekend.

– Trebuie să te mai și relaxezi. E o petrecere sâmbătă, mai ții minte?

– Nu vreau să pic. Era o scuză plauzibilă, deși Jill știa că referatul nu-i va lua întregul weekend.

O distracție de o seară nu ar fi fost un impediment. Dar nu vroia s-o petreacă cu Bob. În plus, Kerry propusese ca ei trei, Kerry, Tod și Jill să ia cina la restaurant în weekend, o mică petrecere de logodnă.

Colega ei de cameră nu avea familie, în afară de un unchi și o mătușă care o crescuseră după ce părinții ei muriseră. Kerry nu-i spusese nimic, dar Jill simțise că nu fusese fericită.

– Ce contează o seară? pledă Bob. Hai, dragă. Ne vom distra.

Ușa de la intrare fu trântită. Jill întoarse capul. Obiectă absentă împotriva invitației lui Bob, privindu-l curioasă pe străinul care intrase.

Îl măsură din cap până în picioare, observându-i haina din piele de căprioară. Blugii albastru închis i se mulau pe picioarele lungi și suple și se terminau cu niște cizme uzate de cowboy. Ținuta lui mândră spunea că nu era un simplu cowboy.

Bob spunea ceva și Jill se concentră să-l audă. Apoi vocea străinului trecu prin pereții de sticlă ai cabinei telefonice.

– Mi s-a spus că o pot găsi aici pe Kerry Adams.

Cuvintele fuseseră spuse lui Connie Dickson, fata care o anunțase pe Jill că era căutată la telefon. Ochii albaștri ai lui Jill îl scrutară din nou pe bărbat, în timp ce Connie arăta spre Kerry de pe sofa. Jill ar fi jurat că știa toate cunoștințele lui Kerry, dar acest bărbat îi era străin.

Fața lui aspră era impasibilă când trecu pe lângă cabina telefonică. Pașii lui nervoși îi

aminteau lui Jill de mersul unei feline sălbatice, nerăbdătoare și mânioasă. Acest bărbat nu era atât de calm cât indica expresia feței lui. Gura îi era severă. Felul cum își îngustă ochii spre colega ei de cameră care nu bănuia nimic îi dădu lui Jill impresia că tocmai își reperase prada. Nu avea cum s-o prevină pe Kerry.

Jill nu mai era atentă la telefon. Își încordă auzul ca să știe ce-i spunea străinul prietenei ei.

– Kerry Adams? Era mult mai înalt decât ea, iar vocea lui groasă era aspră. Aroganța i se ghicea în încordarea de a sta nemișcat. Privirea speriată a lui Kerry nu-l recunoscu. Sunt fratele lui Todd.

Ochii lui Jill se măriră de surpriză. În afară de faptul că amândoi bărbații erau bruneți, nu era nici o asemănare între ei. Știa vag că Todd avea un frate mai mare. Kerry sau chiar Todd îi spuseseră.

– Încân…tată, se bâlbâi Kerry.

Mică, se ridică și caietele din poală i se împrăștiară pe linoleum.

Gura lui Jill se crispă în timp ce-o privea pe Kerry cum încerca stângace să le strângă, jenată, iar bărbatul n-o ajuta deloc. Nici măcar nu spunea

ceva politicos ca s-o liniștească sau măcar să zâmbească. Aștepta nerăbdător până când Kerry strânse caietele și le ținu speriată la piept.

– Todd mi-a vorbit despre dumneavoastră, domnule Riordan.

Kerry nu-l putea privi în ochi.

Bărbatul era mult mai înalt ca ea.

Încercarea de apropiere fu ignorată.

– Todd m-a sunat azi dimineață. Mi-a spus că te-a cerut de soție.

Cuvintele lui erau marcate de dispreț. Kerry înghiți în sec.

– Așa e. Vocea ei părea că cere scuze.

Expresia feței lui deveni și mai severă.

– Când terminați facultatea, domnișoară Adams? o provocă el.

– Mai… mai am un an.

Vocea lui deveni mieroasă.

– Todd mai are trei-patru ani până să obțină licența în drept. Trebuie să vă întrețin și pe dumneavoastră, pe lângă fratele meu?

Kerry se fâstâci. Bou dominator! înjură Jill mânioasă, în șoaptă. Acest bărbat ar folosi forța

fizică să oblige pe alții să i se supună. Femeile erau sexul slab, o pradă ușoară. Timida Kerry nu avea nici o șansă.

– Bob, am treabă, se grăbi Jill să spună la telefon. Sună-mă mâine.

În timp ce puse receptorul în furcă, se gândea cum să-și salveze prietena. Nu putea să-i ia partea direct. Acest bărbat nu ar asculta argumentele unei femei, chiar dacă ar avea dreptate. Fără îndoială considera că o femeie e bună doar pentru două lucruri: la bucătărie și în dormitor.

Ochii i se îngustară și zâmbi puțin satisfăcută. Bine, se gândi Jill, el crede că femeile sunt proaste și plângăcioase. Nu-l va contrazice.

Deschise ușa cabinei și ieși, ținându-și caietele la piept. Luă o înfățișare de blondă proastă și se apropie de adversar.

– Bună, Kerry. Sunt gata acum.

Nu luă în seamă privirea speriată a lui Kerry. Îl privi cu inocență pe străin.

Deși el era puțin enervat, o pătrunse cu privirea. O considera o cantitate neglijabilă. Jill clipi. Părul lui era negru și ochii de un cenușiu metalic.

Kerry era zăpăcită. O privi desperată pe Jill. Jill o privi cald și Kerry înțelese.

– Aș vrea să-ți prezint co-colega mea de cam-cameră, Jillian Randall. El-el e fratele lui Todd. Kerry roși. Îmi pa-pare rău, dar nu știu ce prenume aveți, domnule Riordan.

– Riordan e suficient.

Își aprinse o țigară. Nici măcar n-o privi pe Jill.

– Domnule Riordan, e o plăcere să vă cunosc. Jill nu-i întinse mâna. Cum era grosolan, ar fi ignorat-o. Spuneți-mi Jill. Așa fac prietenii mei. El o privi ca și cum ar fi vrut s-o facă să plece. Acest lucru întări hotărârea lui Jill de a rămâne. Pariez că știu de ce ați venit aici, domnule Riordan. Zâmbi, aruncându-i o privire caldă lui Kerry, care se albise la față. Probabil ați auzit de Kerry și Todd. Nu e minunat?

Riordan o privi rece, ca să tacă și să plece. Jill o făcu pe proasta.

– Toate fetele o invidiază pe Kerry, vorbi ea repede și entuziasmată. Când îi vezi pe Kerry și pe Todd împreună, te încălzești de încântare. Sunt atât de îndrăgostiți că răspândesc lumină în jur. Și Todd e atât de protector. Nimeni nu are curajul

să-i spună ceva urât lui Kerry când e el de față. Ar trebui să fiți mândru de el, cum o apără.

Înghite și taci, se gândi Jill. Probabil că planul lui era să-i despartă, dar avea încredere că Todd nu se speria atât de ușor cum se speria Kerry. Fratele lui o privi aspru pe nonșalanta Jill.

– Domnișoară Randall! Fumul țigării se învârtea pe lângă ochii lui întunecați.

Jill se rugă să-l farmece, dar el era imun la frumusețea ei.

– Jill, îl întrerupse ea. Cred că e minunat că ați venit până în oraș ca s-o cunoașteți pe logodnica lui Todd. Cred că voi doi sunteți foarte apropiați. Cât timp veți rămâne aici?

El trase adânc din țigară, stăpânindu-se cu greu și privind-o pe Kerry prin fumul de țigară.

– Până voi termina ceea ce am de făcut, răspunse el criptic.

Adică să-i despartă pe Kerry și Todd? se întrebă Jill. Se indignă că el decisese fără s-o cunoască pe Kerry că nu vroia să-i fie cumnată.

Își transformă mânia într-un râs cristalin, lăsând sclipirea războinică din ochi să-i fie greșit interpretată ca fericire.

– Asta înseamnă că veți lua cina cu noi mâine seară, declară ea veselă. Cum el se încruntă, îi explică satisfăcută: Kerry, Todd și cu mine luăm cina sâmbătă ca să sărbătorim logodna lor. Kerry nu are alte rude decât un unchi și o mătușă. Parcă ar fi sora mea, ne-am adoptat reciproc. E o petrecere în familie. Și dumneavoastră v-ați pierdut părinții, nu-i așa, domnule Riordan? Deci îl aveți doar pe Todd. Putem cina toți patru ca să sărbătorim. Sau ați venit cu soția? Clipi din genele lungi.

– N-am soție, domnișoară Randall.

Jill își dădu capul pe spate, râzând.

– Atunci pariez că veți fi întâi unchi și apoi tată. Și mă cheamă Jill.

El îi privi expresia fericită și gâtul. Jill avea senzația că vrea s-o strângă de gât. Kerry veni lângă ea.

Jill o privi. Degetele i se albiseră pe caietele din care ieșeau foi. Nici măcar prezența lui Jill n-o liniștise. Era gata să plângă.

Jill luă încheietura mâinii colegei ei de cameră și o întoarse ca să vadă ceasul

– Uite ce târziu e, Kerry! exclamă ea, privindu-l inocent pe fratele lui Todd. Trebuie să terminăm referatele până luni. În curând se închide biblioteca. Dădu drumul mâinii lui Kerry și o luă de umăr, întorcând-o spre ușă. Vă veți întâlni cu Todd. Vă va spune la ce oră luăm cina mâine seară. Mă bucur că v-am cunoscut. Știu că vă bucurați pentru ei doi. Noapte bună, domnule Riordan.

Îi făcu cu mâna și el o privi dușmănos. Jill simțea privirea lui rece urmărindu-le. După ce ieșiră, inspiră adânc aerul curat al serii.

Îi transpiraseră palmele. Ce ciudat! se gândi Jill, frecându-și palmele ude de blugi. Nu-și mai amintea când mai fusese intimidată de un bărbat. Acest bărbat arogant o afectase mai mult decât își dăduse seama. Kerry încă mai tremura.

– Deci, acesta e fratele mai mare al lui Todd, spuse Jill.

Frica lui Kerry izbucni. Ochii ei rotunzi o priviră pe blondă.

– O, Jill, nu vrea să mă mărit cu Todd! Vocea ei era isterică. Visul dragostei perfecte se

transformase în coșmar. Înainte să vii mi-a spus că dacă l-aș iubi pe Todd, l-aș lăsa în pace. Spunea că Todd trebuie să-și termine facultatea și că nu trebuie să-l împovărez cu căsnicia.

– Prostii, răspunse Jill calmă. Multe femei și-au ținut soții în facultate. Se întâmplă. Poți s-o faci și tu.

– Todd e un Riordan, șopti Kerry, iar fratele lui nu mă consideră o soție potrivită. Știi, Todd nu-i spune pe nume. Se referă la el ca la fratele mai mare.

Jill privi peste umăr și-l văzu pe Riordan ieșind din clădire.

– Hai să traversăm iarba. O luă pe Kerry de cot și o ghidă. Mie nu mi-ar păsa ce crede fratele lui Todd. Doar opinia lui Todd contează. Probabil că te consideră potrivită, altfel nu te-ar fi cerut de soție.

– Dar eu l-am ademenit. L-am făcut să creadă că plec din Montana la vară și că nu ne vom revedea decât la toamnă. Nu trebuia să fac asta. În vocea lui Kerry se simțea remușcarea.

– Ce contează că Todd te-a cerut de soție acum sau la toamnă? Doar nu crezi că ar fi așteptat trei,

patru ani să-și ia diplomă și să aibă o slujbă? Și dacă Riordan crede că nu ești femeia potrivită, mă îndoiesc că s-ar fi răzgândit cu timpul.

Vântul suflă o șuviță aurie pe fața lui Jill și ea o aranjă cu mâna. Nu vroia ca ea sau Kerry să se simtă vinovate.

– Crezi că Todd știe că fratele lui e aici? întrebă Jill.

Deși nu-i plăcea asta, Jill se gândi ca nu cumva Todd să se fi răzgândit și să nu-și fi folosit fratele ca să se despartă de Kerry.

– Am senzația că Riordan a venit direct la mine și că nu a vorbit cu Todd decât la telefon, răspunse Kerry.

Jill spuse o rugăciune de mulțumire. Unele lucruri nu-i plăceau la Todd, dar considerase mereu că afecțiunea lui pentru Kerry era sinceră.

– Când ajungem la bibliotecă, sună-l pe Todd și spune-i ce s-a întâmplat în seara asta.

– Nu. Kerry dădu din cap.

– Nu? Ochii albaștri ai lui Jill se măriră de surpriză și se opri din mers, privindu-și colega de cameră. De ce nu, pentru Dumnezeu? E logodnicul tău.

– Nu vreau să vâr zâzanie între ei. Abia suntem logodiți de o zi. Nu vreau să dau fuga să mă plâng lui.

Jill se întrebă dacă nu vroia să-i spună lui Todd din rațiune sau de teamă ca el să nu asculte argumentele fratelui.

– Cum rămâne cu cina de mâine seară? o provocă Jill.

– Todd… Todd mă va suna dimineață. Ne va spune când ne… ne putem întâlni.

Vocea ei era plină de temeri. Nu era sigură de reacția lui Todd și vroia să amâne clipa când va afla.

Jill vru să insiste să-l sune pe Todd imediat, dar renunță. Kerry regreta deja că îl ademenise pe Todd. Jill se pregătea să-i fie aproape în clipele grele ce vor urma.

– Până mâine seară, spuse Jill cu nonșalanță, povestește-mi tot ce știi despre fratele lui Todd.

Capitolul 2

Cele ce știa Kerry despre fratele lui Todd puteau fi numărate pe degetele de la o mână, descoperi Jill. Era cu vreo opt ani mai mare ca Todd, deci avea vreo treizeci și doi de ani. Moștenise ferma familiei când tatăl lui murise, acum vreo cinci ani. Era pe undeva pe lângă Dillon, Montana. Kerry nu știa mai multe.

Jill bătea cu guma creionului în caiet. În timp ce citea, gândurile la Riordan o obsedau.

Cei doi frați erau la fel de înalți. Asemănarea se oprea aici. Todd era suplu, pe când fratele lui era solid, cu umeri largi.

Luate separat, trăsăturile feței semănau. Pomeții proeminenți, falca bine definită, nasul

acvilin, fruntea inteligentă. Gurile erau diferite. A lui Todd era mobilă, gata să zâmbească sau să râdă. Cea a fratelui său era crispată și severă.

Parcă erau ziua și noaptea. Fața lui Todd era luminată și frumoasă. Umbrele nopții scoteau trăsăturile fratelui său în relief, masculine, dar nu frumoase.

Jill se sprijini de spătar, renunțând să pretindă că citea. Riordan era mânios pe fratele lui că se logodise, dar în mod curios păruse detașat. Cum putea un bărbat să se confrunte cu logodnica fratelui său ca să-i despartă și să rămână detașat în același timp? Era o contradicție.

Privind-o pe Kerry, observă că se uita în gol, speriată. Jill inspiră adânc și oftă. Nici una din ele nu reușise să conspecteze nimic de când stăteau în bibliotecă, de două ore.

Închise caietul.

– Hai să mergem, Kerry, murmură Jill ca să nu-i deranjeze pe ceilalți.

Fără să protesteze, Kerry își strânse hârtiile ca și cum ar fi fost în transă și ieși după Jill.

O lună argintie atârna deasupra capitalei Montanei, lumina ei atingând munții care

înconjurau orașul. O briză rece răvășea părul lui Jill. Felinarele luminau trotuarele și cele două fete mergeau în tăcere, încordate.

O mașină opri lângă ele și ușa deschisă le blocă drumul.

– Suie-te. Te duc cu mașina, se auzi o voce poruncitoare. Din nou Riordan! Probabil așteptase în fața bibliotecii ca ele să plece. Kerry înnebuni. Invitația era doar pentru ea. Riordan vroia să discute cu Kerry și Jill știa doar o cale de a evita asta.

– Domnule Riordan! Nu credeam că ne veți aștepta. Jill înaintă zâmbind. Ce grijă aveți de noi! Studiul te epuizează. Se așeză pe locul din dreapta, ignorând privirea lui de oțel. Se vede că sunteți fratele lui Todd. Și el are grijă de noi.

Abia după ce se așezase îl privi cu ochi inocenți. Gura lui era aspră. Își mări ochii și zâmbetul îi pieri.

– O, murmură ea, vroiați s-o luați doar pe Kerry, nu-i așa? Nu și pe mine. Îmi cer scuze, domnule Riordan. Nu vreau să fiu atât de obtuză. Vreți să vorbiți doar cu Kerry, nu-i așa?

– Dacă nu vă deranjează, domnișoară Randall, asta aș dori, spuse el cinic.

– E în regulă. Nu e așa departe. Am mers de multe ori pe jos, deși nu seara și nu singură.

În timp ce ieșea din mașină, Kerry o privea întrebătoare. Jill zâmbi puțin, fără s-o îmbărbăteze.

– Du-te cu domnul Riordan. Ne întâlnim în cameră.

– Jill, nu singură! Kerry era înfricoșată.

Jill se prefăcu că n-o înțelege.

– Nu fi prostuță, Kerry. Nu voi păți nimic.

Așa cum se aștepta, Kerry tot nu se urcă în mașină, implorând-o din priviri s-o salveze. Riordan înjură în șoaptă.

– Urcați amândouă!

Jill îi făcu cu ochiul lui Kerry.

O pofti pe Kerry să urce prima în timp ce se gândea cum s-o salveze. Nu avea nici o șansă să rămână în mașină și să participe la discuție, cum făcuse în holul căminului.

În timp ce plecară, se lăsă tăcerea. Umerii lui Kerry tremurau incontrolabil.

– Probabil partea mea romantică găsește cununiile frumoase. Jill auzi sunetul de dezgust scos de Riordan și zâmbi în întunericul sigur din mașină. Kerry mi-a promis deja că îi voi fi domnișoară de onoare. Știu că Todd vă va ruga să-i fiți cavaler de onoare. De aceea mă bucur că ne-am cunoscut înainte de nuntă. Vorbeam ce culori să aleagă Kerry. Vrea verde și galben. Sunt culorile ei favorite, dar eu cred că ar fi mai bine verde cu alb sau galben cu alb. Ce părere aveți domnule, Riordan? Cred că depinde când se hotărăsc să se căsătorească. Galben și alb nu merg iarna, deși mă îndoiesc că vor aștepta atâta.

Îi era greață de ce prostii spunea. Știa că lui Riordan îi întărea opinia că era o blondă proastă. Momentan vroia s-o protejeze pe Kerry. În curând, ajunseră la cămin.

Mașina opri în fața clădirii.

– Mulțumesc pentru călătorie, domnule Riordan, spuse Jill. Acesta dădu scurt din cap, luându-și la revedere.

Jill ieși din mașină. Îi venea să alerge la ușă, dar se stăpâni. După ce închise ușa după ea, se repezi la cabina telefonică.

Degetele îi tremurau de emoție. Prima dată greși numărul. În cele din urmă reuși să-l formeze corect.

– Cu Todd Riordan vă rog, urgent! Așteptă cu nerăbdare.

– Todd Riordan la telefon, se auzi vocea familiară.

– Todd, sunt Jill.

– Jill? Era evident surprins. Ce s-a-ntâmplat? Kerry a pățit ceva?

– Într-un fel, da. N-am mult timp de explicații. Fratele tău e aici.

– Riordan? Să-l ia dracu! murmură el.

Jill își dădu seama că Riordan îi spusese la telefon ce credea despre logodna lui. Măcar nu trebuia să-i explice prea mult.

Trase aer în piept. Ar fi putut să-i spună lui Todd că știa că fratele lui e nemulțumit.

– El și Kerry sunt acum afară. Cred că îi spune că logodna e nepotrivită. Kerry nu vrea ca tu să știi asta, așa că atunci când o voi chema la telefon, vreau să te prefaci că tu ai sunat.

– Așa voi face, răspunse Todd.

Jill lăsă receptorul pe măsuța din cabină și se întoarse la mașină. Inima îi bătea cu putere când se aplecă la fereastră.

– Kerry, a sunat Todd. Vrea să discute cu tine. Deși vroia să fie calmă, în voce i se simțea victoria. Kerry se bucură.

Ieși val vârtej din mașină, fără să-și ia la revedere de la bărbatul încruntat. Jill îl privi. Vroia să aibă satisfacția asta.

– Poate doriți să vorbiți cu Todd, domnule Riordan? sugeră ea cu o falsă dulceață.

– Nu, domnișoară Randall, nu vreau.

Porni motorul. Jill închise ușa. Privi cu satisfacție mașina care se îndepărta. Câștigase repriza aceasta.

Se întoarse încet în clădire. Privind fața fericită și înlăcrimată a lui Kerry, își dădu seamă că Todd o reasigurase de dragostea lui.

Prima încercare a lui Riordan fusese contracarată și Todd știa de ea. Va mai încerca Riordan? Probabil că da. Se vedea că era hotărât.

Nu era în firea lui Jill s-o întrebe pe Kerry ce-i spusese Todd. Ea și Kerry își făceau multe destăinuiri, dar aceasta din urmă devenea secretoasă când era vorba să-i spună despre emoțiile ei. Multe aspecte ale vieții ei personale nu le discuta cu Jill.

Singura problemă era cina de a doua zi. Chiar dacă nu-i plăcea, Jill trebuia să meargă și ea, mai ales că-l invitase pe Riordan.

Când ora stabilită sosi, Jill descoperi că în mod ciudat era nerăbdătoare să-l întâlnească pe Riordan. Crezu că era vorba de curiozitate. Era interesant să afle care va fi tactica lui, acum că se uniseră toți trei. Nu reușise s-o izoleze pe Kerry și s-o învingă. Îi va ataca pe toți trei?

Oglinda de pe peretele hotelului îi spuse lui Jill că-și alesese bine hainele. Rochia ei simplă îi dădea un aer de inocență iar culoarea azurie îi scotea în evidență albastrul ochilor.

Jill văzu zâmbetul lui Todd în oglindă și-i răspunse la fel. Erau camarazi, uniți s-o protejeze pe bruneta micuță dintre ei.

– Unde e? Vocea lui Kerry era nervoasă în timp ce ochii ei căprui scrutau holul hotelului.

Todd o strânse de talie.

– Riordan a spus că ne vom întâlni în hol.

– Fratele tău nu are prenume?

– Ba da, eJohn, dar de mult timp nu i-a mai spus nimeni așa. I se spune simplu Riordan. Și nu v-aș recomanda să-i spuneți John, căci se supără rău de tot. Nu-i place acest nume.

– John? Dar e un prenume frumos. Ochii ei albaștri se măriră de surpriză.

– Mama mea i-a pus numele după cel al bărbatului pe care-l admira cel mai mult, tatăl ei, răspunse Todd. Deschise ușa holului.

Jill ar fi vrut să afle mai multe, dar nu aveau timp pentru asta. Erau în hol și undeva pe acolo fratele lui Todd îi aștepta.

Priviră prin sală. Nu era la bar, nici la micile mese rotunde.

Un chibrit se aprinse într-un separeu. Lumina lui arăta un păr negru și o față aspră.

Jill îl privi pe Todd. Și el îl văzuse. Privirea lui spunea „hai s-o facem și pe-asta“. Se îndreptară spre separeu.

O voce interioară îi spunea lui Jill că Riordan îi văzuse de cum intraseră în hol, deși părea nepăsător. Apoi se ridică grațios ca o felină să-i întâmpine.

Nu mai avea haina de piele, blugii și cizmele.

Era îmbrăcat sofisticat. Părea un om de afaceri, nu un cowboy. Îl subestimase și nu vroia să repete această greșeală.

Ochii cenușii metalici le ignorară pe Jill și Kerry și se înfruntară în tăcere cu cei ai lui Todd. Todd îl forță să le bage în seamă, prezentându-le. Riordan zâmbi cinic și le privi scurt.

– Ne așezăm? sugeră el.

Jill observă că avea să stea lângă el. Firește, Todd vroia să stea lângă Kerry.

Vroia să stea cât mai aproape de zid. Palmele i se umeziseră. Jill se forță să se relaxeze și să nu se lase intimidată de bărbatul de lângă ea. Ieri îl manevrase ușor. Nu avea nici un motiv să creadă că astăzi n-o va putea face dacă va fi nevoie.

Ca să rupă tăcerea, Todd îl întrebă pe Riordan despre fermă și primi răspunsuri ambigue. Vor vorbi despre vreme, se gândi Jill privind fața palidă a colegei ei de cameră.

După ce o chelneriță luă comanda, Jill văzu că Todd era nerăbdător. Riordan nu era mânios. Nu mai era întunecat la față, cum fusese ieri. De fapt, era mulțumit că-i făcea să nu se simtă în apele lor.

– Îmi dă cineva o țigară? interveni Jill după un răspuns vag al lui Riordan la o întrebare a lui Todd.

Todd căuta în buzunarul jachetei, dar bărbatul de lângă ea îi întinse pachetul. Acesta părea amuzat. Ce făcuse să-l amuze? N-avea de unde să știe că ceruse o țigară doar ca să-l distragă pe Todd de la mânia ce-l cuprindea.

– Nu, mulțumesc, îl refuză Jill zâmbind. Luă o țigară din pachetul lui Todd. Prefer țigările cu filtru. Cele ale dumneavoastră îmi lasă tutun pe ruj.

El îi privi buzele senzuale.

– Invidiez acele fire de tutun, spuse Riordan.

Simți pulsul bătându-i în gât privindu-i gura fermă care dovedea că era un bărbat dur. Nu credea că ar săruta cu blândețe.

Riordan scăpără un chibrit care mirosea a sulf. Protejă flacăra cu mâna și-i dădu lui Jill să

aprindă. Ochii lui erau ironici. Nu putea citi gândurile ei, își spuse ea, apropiind vârful țigării de flacără.

Sosiră băuturile. Remarca lui Riordan nu fusese o încercare de a flirta cu ea. El nu era tipul de bărbat care să flirteze. Spusese adevărul. Bărbații îi făceau adesea complimente, deci de ce ar deranja-o aluzia lui că era frumoasă? Nu avea sens.

Își strânse degetele pe paharul rece. Îi zâmbi lui Kerry. Magnetismul bărbatului de lângă ea o cuprinse. Ridică paharul.

– Aș dori să propun un toast, declară Jill. Pentru viitorii domnul și doamna Todd Riordan.

Kerry roși în timp ce privea fața zâmbitoare a lui Todd printre gene. Dragostea se vedea în ochii ei.

Trei pahare se ciocniră în centrul mesei. Zâmbetul lui Todd păli când își înfruntă fratele.

Todd nu duse paharul la gură.

– Riordan? îl îndemnă el.

Riordan nu se mișcă. Părea relaxat și stăpân pe situație.

– V-am spus că dezaprob logodna voastră. Nu vă așteptați să beau pentru asta.

– E viața mea. E treaba mea ce fac cu ea, îl provocă Todd.

– Fiind fratele tău, am dreptul să intervin sau cel puțin să-mi spun părerea. Ridică din umerii largi. Dacă vrei să te însori cu fata asta, nu te pot opri. Dar nu te voi mai întreține.

– Nu e drept, Riordan, știi asta. Am dreptul la bani pentru studii, spuse Todd.

– Ce păcat că tatăl tău mi-a acordat responsabilitatea financiară până vei avea treizeci de ani, nu-i așa? Vocea lui Riordan era calmă. Avea puterea de a decide.

– Poate te șochează, dar cred că eu și Kerry ne putem descurca fără sprijinul tău. Vom face sacrificii, ne vom lua slujbe și vom urma cursurile, dar o vom face. Brațul lui Todd o trase pe Kerry mai aproape.

– Și veți avea medii mari? îl ironiză Riordan.

– Poate că nu, dar vom absolvi.

– Ce nobil din partea voastră, să vă zbateți împreună, fără ajutor. Veți fi atât de ocupați să

supraviețuiți încât abia peste vreo cinci ani vă veți da seama ce greșeală ați făcut. Nu sunteți compatibili. Când vă veți da seama, probabil că veți avea și un copil. Tu și cu mine, Todd, știm cum e să crești cu părinții despărțiți.

– Kerry și cu mine ne potrivim și ne iubim, îl contrazise Todd.

– Așa spuneau și părinții noștri, fu răspunsul lui Riordan.

Todd nu putea susține privirea fratelui său, ceea ce-i spunea lui Jill că remarca lui Riordan atinsese un punct sensibil.

– Nu vreau să-ți faci probleme. Vreau să apelez la rațiunea ta, Todd, spuse el calm. Nu e momentul să te înjugi la căsnicie. Nu fiindcă ai fi tânăr, nu vârsta contează, ci pentru că în următorii ani trebuie să studiezi și să-ți faci o carieră. Te repezi în treaba asta cu ochii închiși, Todd. Deschide-i. Fii sigur că nu confuzi dorința cu dragostea. Culcă-te cu ea. Fă-o amanta ta. Dar nu face prostia să te însori cu ea!

Kerry roși puternic. Jill se întrebă de ce crezuse că Riordan se va purta mai frumos în prezența lor.

Todd asculta argumentele fratelui său și dezacordul cu ultimele propoziții risipise influența primelor. Riordan exagerase. Todd era mânios și nu încerca să ascundă asta.

– Dacă te-ai osteni s-o cunoști pe Kerry, nu te-ai grăbi s-o insulți!

– Niciodată n-am pretins că sunt diplomatul familiei. Riordan zâmbi rece. Te-ai obosi degeaba să-i aperi onoarea.

Todd se ridică în picioare, făcându-i semn lui Kerry să-l urmeze. O uitară pe Jill și ieșiră. Ea privea înfuriată capătul țigării.

– Ei bine, domnișoară Randall? Riordan nu o uitase.

Îl privi împietrită.

– Da?

– Sunteți în favoarea acestei logodne, evident. Nu vă apărați prietena? Vocea lui aparent blândă tăia în carne vie.

– Nu-mi place să mă contrazic cu grosolănie, dar i-am văzut pe Todd și pe Kerry împreună, murmură Jill. Am observat trei lucruri la ei. Există

o atracție fizică, dar sentimentele lor sunt puternice și tandre. Și cred că personalitățile lor se completează.

– Todd e ca bunicul, are ambiții politice. Ți-o poți imagina pe Kerry ca soție de politician? Timiditatea ei va fi curând o problemă. Jill scutură încet țigara și nu-l privi ca să nu vadă că era de acord cu el. Todd ar trebui să se însoare cu cineva ca tine, care să-l susțină în carieră.

– Ca mine? Era mirată.

– O femeie frumoasă care să fie gazda oamenilor importanți pe care care va fi nevoit să-i frecventeze.

– Da? Jill își înclină capul ca și cum s-ar fi gândit la asta. Ciudat, opiniile noastre diferă. Când văd un politician cu o soție frumoasă, simt că a pierdut legătura cu oamenii obișnuiți. În plus, cred că Todd ar vrea mai mult o soție care să-l aștepte acasă, decât una care să lucreze cu el.

Ochii lui se îngustară din nou.

– E o opinie interesantă. Sunteți convinsă că mariajul lor ar merge?

– Cred că ar merge foarte bine, afirmă Jill.

– Sunteți în favoarea cuplurilor care se căsătoresc în timp ce încă merg la facultate și în cazul lui Todd, să-l întrețină Kerry până termină facultatea? E greu, nu sunteți de acord?

– Ba da. Bineînțeles, dacă i-ați ajuta, nu ar avea atât de multe probleme.

– Asta credeți că ar trebui să fac?

Riordan se dădu pe spate, părul lui era și mai negru în întuneric, iar trăsăturile lui puternice erau luminate de lumina discretă.

Studiindu-i ochii deschiși la culoare, Jill fu conștientă de farmecul lui primitiv. Inima îi bătu mai tare sub vraja virilității lui.

Trebuia să se elibereze de atracția magnetică a privirii lui.

– Nu vă spun eu ce să faceți. Râse dulce, ca și cum o femeie nu l-ar fi putut influența.

– N-ați face-o?

Cuvintele ironice erau spuse atât de blând încât Jill nu era sigură dacă le auzise sau doar și le imaginase. Apoi, el vorbi mai tare:

– Dar credeți că ar trebui s-o cunosc mai bine pe Kerry înainte de a lua o decizie irevocabilă.

– Bineînțeles, sunt de acord. Nu e nimic mai rău decât înstrăinarea dintre doi frați și Kerry ar suferi ca ea să fie cauza. Acesta era adevărul. Poate exista o șansă de reconciliere.

Privea cu ochii mari, ca o blondă proastă. Dacă l-ar fi contrazis, el ar fi devenit și mai încăpățânat. Mai bine îl lăsa să creadă că vorbea cu înțelepciunea unei proaste și nu vroia să-l facă să se răzgândească.

Riordan o măsură cu privirea. Apoi luă paharul și îl goli.

– Să-i căutăm pe Todd și pe prietena ta? sugeră el. Poate iau masa fără noi.

Jill dădu din cap afirmativ. Se ridicară și el o privi admirativ. Nu o atinse, dar îl simțea aproape în timp ce ieșeau din hol.

Capitolul 3

Conversația din timpul mesei fu artificială. Dacă Riordan ar fi fost puțin mai conciliant, tensiunea ar fi dispărut. Jill credea că ceea ce îi spusese ea îl impresionase. Dar nu-l făcuse să se răzgândească.

Nu se mai înfruntară. Jill decise că Riordan credea că mersese prea departe. Dar dacă Riordan vroise s-o facă pe Kerry nefericită, reușise. Fața îi era tristă. Privirile calde și zâmbetele lui Todd nu erau atât de eficiente ca dacă ar fi fost singuri.

În timp ce Riordan plătea nota, Jill se hotărî că Todd și Kerry ar trebui să fie singuri. Ea putea lua un taxi.

– Todd, spuse ea încet, să nu-i atragă atenția lui Riordan, de ce nu pleci cu Kerry? Eu mă descurc.

– Sigur nu te superi?

– Doar eu am propus asta. Jill zâmbi. Kerry vru să protesteze, dar Riordan se apropia.

Todd o strânse pe Kerry de mijloc și fratele lui zâmbi ironic. Kerry își luă rămas-bun de la el.

– Ne întâlnim aici la șapte dimineața să luăm micul dejun, Todd, înainte să plec la fermă. Nu era o sugestie, ci o poruncă. Buzele lui Jill se strânseră văzând atâta tiranie, dar se relaxă imediat ce fu privită. Domnișoară Randalll. Înclină capul, arogant.

– Noapte bună, domnule Riordan. Nu avea de gând să-i mulțumească pentru o seară mizerabilă.

În hol se despărțiră. Riordan dispăru imediat, probabil în camera lui. Todd sugeră ezitant s-o ducă pe Jill cu mașina, dar ea refuză. Cei doi insistară să aștepte până cheamă Jill un taxi.

Mașina lui Todd ieșea din parcarea hotelului. Capul lui Kerry era pe umărul lui. Dragostea

adevărată nu e fără probleme. Nu așa se spunea? Probabil că era dragoste adevărată, căci Todd și Kerry aveau probleme destule.

– Nu-mi spuneți că au uitat să vă ia cu ei.

Jill se întoarse brusc, privindu-l surprinsă pe Riordan. Avea o mână în buzunarul pantalonilor. În cealaltă ținea o țigară.

– Sau ați aranjat să rămâneți? o ironiză Riordan.

I se puse un nod în gât și râse strident.

– M-ați speriat. Kerry și Todd nu merg direct acasă, așa că m-am decis să iau un taxi.

Doar nu credea că rămăsese în urmă ca să aibă șansa de a se reîntâlni cu el.

– Nu e nevoie să luați un taxi. Tocmai vroiam să plec cu mașina. Vă duc eu.

– Nu e nevoie. Deja un taxi vine încoace. O mașină apăru. De fapt, a venit. Sunteți amabil că m-ați invitat, totuși.

El îi deschise ușa. Imaginea ei era tot ce se reflecta în ochii lui. Șoferul taxiului se apropia.

– Ați chemat un taxi?

– Da, răspunse Jill repede.

Mâna lui Riordan o prinse de cot.

– Doamna nu are nevoie de taxi. Îi dădu șoferului o bancnotă. Pentru efort.

Șoferul o privi și zâmbi.

– Mulțumesc, domnule. Îndesă banii în buzunar și dispăru.

Vroia să protesteze, dar nu-l putea înfrunta. Era mai bine să accepte cu calm oferta lui.

– Sper că nu e prea mare deranjul, domnule Riordan, spuse Jill în timp ce el o ghida spre parcare.

– Deloc, domnișoară Randall. Era puțin ironic. Nu merg undeva anume. Mă apasă claustrofobia când vin în oraș.

Îi ținu ușa deschisă. Apoi se așeză la volan.

– Păreți să vă acomodați bine la oraș, spuse Jill, privindu-i hainele elegante.

El o privi scurt înainte să se uite în spate ca să iasă din parcare.

– Credeți că haina îl face pe om, domnișoară Randall?

– Jill, îl corectă ea, apoi răspunse la întrebare. Pari în largul tău în ele.

– E ciudat… Jill. Ezită deliberat asupra prenumelui ei, făcându-l să sune ironic. Credeam că-ți dai seama că un lup în blană de oaie e tot un lup.

– Sunteți un lup, domnule Riordan? Vocea îi era insinuantă.

– Spune-mi Riordan. Sunt un lup singuratic, preferând să călătoresc fără ajutorul unei haite sau a unei tovarășe.

O avertiza oare? Credea că-i făcea avansuri? Cu siguranță, nu. Nu flirtase cu el și nu-i dăduse nici o indicație că era interesată de el altfel decât ca frate al lui Todd și viitor cumnat al lui Kerry.

Poate că era obișnuit ca femeile să-l vâneze. Multe femei ar fi fost atrase de el. Era o provocare să pună mâna pe el. În alte circumstanțe, și ea ar fi încercat, doar ca să se distreze.

– Așa călătorești mai repede, fu ea de acord. Privi pe fereastră, prefăcându-se interesată de decor.

– Ești din Montana? întrebă Riordan.

– Da. Părinții mei trăiesc în West Yellowstone, unde m-am născut și am crescut.

– Probabil că ești obișnuită cu peisaje frumoase.

– Se obișnuiește cineva cu ele? Sper că nu, zâmbi Jill.

– Ai frați sau surori?

– Patru. Trei frați și o soră.

– Mai mari sau mai mici? întrebă Riordan, luând colțul.

– Am un frate cu doi ani mai mare decât mine. Ceilalți sunt mai mici. Era curioasă de ce-l interesa familia ei. Se contura o idee. Andy, fratele mai mare, e singurul dintre noi care e căsătorit. A cunoscut-o pe soția lui când făcea armata la pușcașii marini în California. I-a sunat pe părinții mei într-o noapte și le-a spus că s-a însurat. A fost un șoc pentru noi, dar când am cunoscut-o pe soția lui Sally, ne-a plăcut de ea.

O privi.

– Subtilitatea nu te caracterizează, nu-i așa? sugeră el.

– În schimb sunt perseverentă, răspunse Jill cu o strălucire malițioasă în ochii albaștri.

– Fratele tău e treaba ta și al meu e a mea.

Jill descoperi brusc ceva. Ceva o tulburase de când îl cunoscuse pe Riordan, ceva ce îl deosebea de toți bărbații pe care îi cunoscuse. Într-o clipă își dădu seama ce.

Lui Riordan nu-i plăcea de ea. Nu pentru că era frumoasă sau pentru că avea impresia că era proastă. Ci pentru că era femeie. Riordan ura femeile. Nu, ură nu era cuvântul potrivit. Le disprețuia, ironizându-le sentimentele și folosindu-le pentru a-și satisface nevoile fizice. Dar de ce?

Copilăria lui nu putea diferi mult de cea a lui Todd, iar Todd nu avea cicatrice de la despărțirea părinților lui. Fusese îndrăgostit de vreo femeie și fusese respins?

Era posibil, se gândi Jill. Era un bărbat pasional. Nu în sensul erotic al cuvântului, ci în profunzimea convingerilor și a sentimentelor. Putea purta pică mult timp. Ochii lui cenușii vedeau esențialul. Purta civilizația pe deasupra ca un pardesiu, dar era un bărbat pentru care esența conta, primitiv, nemilos și puternic.

Era atât de diferit de Todd.

Această descoperire era de bun sau de rău augur? Nu vroia să știe astfel de lucruri despre Riordan. Nici măcar nu vroia să se gândească la ele.

Forțându-și privirea la peisaj, Jill se concentră. O luaseră pe strada principală din Helena.

Mai demult fusese o uliță, nu o stradă principală pavată. Aceasta era la început, când patru căutători de aur ghinioniști veniseră să-și încerce ultima șansă de a se îmbogăți. În acel iulie 1864, au găsit aur în văi și până toamna, o sută de barăci constituiau așezarea căutătorilor de aur.

Se născuse un oraș: Helena.

Clădirile vechi și ponosite te impresionau. În sudul străzii fusese orașul chinezesc. Chinezii, care lucraseră la construirea căilor ferate, aveau de asemenea grădini și magazine. Aveau și un tunel lung unde ascundeau opiumul.

Arhitectura vehilor clădiri era predominant romanică. Arcuri și coloane se combinau cu frize și cornișe și grinzi mari de lemn. Mașina lua alt colț, trecând pe lângă un depou, care avusese un turn înalt cu ceas înainte de cutremur. Apoi văzu fostul templu în stil maur, acum casă de cultură.

– La ce te gândești? întrerupse Riordan tăcerea.

Jill simțea privirea lui rece, dar continuă să privească strada luminată.

– La oraș, la istoria lui, ridică ea din umeri.

Tremură, dorindu-și să nu-l fi întâlnit niciodată și să n-o fi fermecat.

– Da? întrebă el neîncrezător.

Mașina opri în fața intrării căminului. Opri motorul și se întoarse spre ea. Ochii lui erau metalici.

Brațul lui se sprijinea neglijent pe spătar și mâna lui era la câțiva centimetri de capul ei. Jill era încordată și precaută.

– Credeam că te gândeai la vreo nouă tactică de a mă face să mă răzgândesc. Vocea lui era cinică.

– Tactică? Jill înghiți în sec.

– Nu asta faci de când ne-am cunoscut? Tonul periculos de blând o îndemnă să nege.

– Nu știu ce vrei să spui, protestă Jill slab. Aparența ei de ingenuă era disecată de privirea lui tăioasă și nu avea ce face. Vrei să spui că am încercat să te conving să le dai lui Kerry și lui Todd o șansă? Admit că da.

– Chiar vrei să te cred că ești atât de inocentă pe cât pari? zâmbi Riordan rece.

– Îți imaginezi. Jill își flutură genele uimită. Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ai jucat bine, dar inteligența se face remarcată.

– Am jucat? repetă ea.

Știa că nu putea recunoaște. Dacă înceta acum s-o facă pe blonda proastă, și-ar fi ieșit din fire și i-ar fi spus exact ce credea despre aroganța lui. Aceasta n-ar fi ajutat-o pe Kerry.

– Pe cuvânt, domnule Riordan, nu vă înțeleg. Puse mâna pe clanță. Mai bine intru.

Era încuiată. Căută piedica, dar își dădu seama că era pe partea șoferului. Trebuia să-i înfrunte expresia ironică.

– Vreți să deschideți ușa, vă rog?

El nu spuse nimic și o privi încrezut. Îi privea gura.

– Cum fură fluturii nectarul de la atâtea flori?

Fluture? O cuprinseră fiorii pe șira spinării. Chiar ieri folosise acest cuvânt pentru a se descrie pe sine însăși. Riordan alesese același cuvânt. Coincidență? Sau se simțeau reciproc.

– De ce… de ce ai spus fluture?

– Deoarece ești la fel de frumoasă, fragilă și constantă ca un fluture.

Era o acuzație, nu un compliment. Cu un deget îi mângâie părul și gâtul. Jill era țintuită ca un fluture de privirea lui de oțel.

– M-am întrebat dacă mierea e mai dulce de pe buzele unui fluture.

O prinse de ceafă și o trase spre el. Mâinile ei îl împingeau în piept.

– Nu! protestă ea, surprinsă.

O trase de păr, ridicându-i fața spre gura care se apropia, punând stăpânire pe buzele ei.

Cu brutalitate, îi exploră gura. Urechile îi țiuiau, era umilită.

Nu așa săruta un bărbat o femeie, ci se distra cu o femeie stricată, fără să-i pese de sentimentele ei. Degeaba se zbătea în brațele lui.

Sub pumnii strânși împingându-i pieptul, îi simțea inima bătând. A ei bătea nebunește. Sărutul lui o seca de puteri, luându-i-le ca pe nectarul dintr-o floare. Se forța să nu-i cedeze.

Riordan o atacase cu viteza vulturului care își înșfacă prada. La fel de brusc îi dădu drumul și o mângâie pe claviculă. Părul ei îi căzu peste față, ascunzându-i umilința din obraji.

Dar nu fu lăsată să-și revină. O luă de bărbie și-i privi fața. În ochii lui de argint se oglindea doar fața ei îmbujorată și supărată.

– Care dintre noi e mai puternic, domnișoară Randall? zâmbi el ironic.

– Fizic, tu ești! șuieră ea, aruncând flăcări din priviri, dar Riordan era făcut din oțel, nu din lemn, și nu păți nimic.

Ridurile din jurul gurii lui se adânciră.

– Nu face greșeala să crezi că sunt mai puternic doar fizic, o avertiză el.

Îi dădu drumul de tot și reveni la volan. Deblocă siguranța.

– Noapte bună, domnișoară Randal.

Genunchii îi tremurau când ieși din mașină. Asaltul lui o tulburase mai mult decât crezuse, dar nu o îngenunchease. Fiind acum departe de el, se aplecă și-i spuse:

– Să nu crezi că s-a terminat, Riordan. Voi face tot ce voi putea ca să mă asigur că Todd și Kerry se vor căsători cât mai curând! Aruncase mănușa, trânti portiera și se întoarse spre clădire.

La început îi fu teamă ca el să n-o urmeze. Își ținu răsuflarea până auzi motorul pornind. Vorbise îndrăzneț, dar intenționa să se țină de cuvânt.

Kerry se întoarse după miezul nopții. Jill era în pat încercând să adoarmă. Mintea îi era plină de gânduri răzbunătoare. Se îndoia că nu le va dezvălui într-o discuție de noaptea târziu și era mai bine să nu afle Kerry ce se întâmplase. Din fericire, bruneta nu încercă s-o trezească, ci se schimbă și se culcă și ea.

Dimineața știu că Riordan plecase. Somnul lui Jill fusese chinuit de amintirea sărutului lui brutal, dar soarele de dimineață îi alungă umilința. Și Kerry părea mai relaxată când se îmbrăcă să meargă cu Todd la biserică.

Arcuindu-și spatele și întinzându-se, Jill se întreba ce se întâmplase la întâlnirea dintre Todd și Riordan din acea dimineață. Era sigură că Riordan nu se răzgândise.

Clipi obosită. Trebuia să se apuce de treabă. Dacă ar fi fost mai harnică, referatul ar fi fost gata acum o oră, se învinovăți ea și privi coala de hârtie din mașina de scris.

***

În timp ce scotea din mașina de scris foaia fără greșeli, ușa din hol se deschise. Se uită după Kerry.

– Ai picat la țanc, Kerry, o întâmpină Jill zâmbind. Asta e ultima pagină. Poți să treci la mașină.

– Ți-am adus un sandviș și o Coca. M-am gândit că poate ți-e foame. Kerry puse o pungă de hârtie pe birou.

– M-ai salvat! Jill își strânse hârtiile și le puse pe marginea patului. Luă punga și se tolăni în pat. Probabil că ai luat masa în oraș cu Todd după ce ați fost la biserică.

Kerry nu-i răspunse. Jill se încruntă, curioasă. Kerry își punea haina în dulap, cu mintea preocupată de ceva.

– Kerry? Jill pocni din degete ca s-o trezească din visare.

– Ce e? Ai spus ceva?

– Nimic important. Jill puse Coca pe masa dintre paturi și luă sandvișul. Erai dusă.

– Da? Kerry se îndreptă spre patul ei. Se așeză pe marginea lui, privindu-și mâinile împreunate în poală. Cred că mă gândeam, murmură ea.

– Bineînțeles, spuse Jill îngrijorată. La ce te gândeai?

Mâinile lui Kerry se frământară cu nervozitate.

– Îți amintești că Todd s-a întâlnit cu Riordan azi dimineață.

– Da. Despachetă sandvișul, prefăcându-se preocupată. Și ce-a spus barosanul? întrebă ea sarcastic.

– A fost acceptată cererea lui Todd de a se transfera la Harward. Riordan a primit răspunsul la fermă săptămâna aceasta, spuse Kerry.

Deci, Riordan mai avea un as în mânecă, se mânie Jill. Nu avea decât să-i țină departe unul de altul pe Todd și Kerry în timpul verii, apoi vor fi la mare depărtare. Probabil se gândea că ochii care nu se văd se uită.

– Atunci va trebui să vă căsătoriți în august, nu-i așa? Cu notele tale, te poți ușor transfera la o universitate de pe coasta de est.

– Nu-mi pot permite să studiez acolo, oftă Kerry.

Apoi adăugă desperată:

– Și Todd nu mă va putea ajuta, căci Riordan îl amenință că nu-l mai întreține. Jill strânse sandvișul în mână, dorindu-și să fi fost gâtul lui Riordan.

– Nu-i puteți permite să vă șantajeze așa!

– Todd crede că ar fi mai bine să nu ne pripim.

– Doar nu crede că Riordan se va răzgândi. Ar fi un miracol. Văzând-o pe Kerry întristându-se, Jill își dori să-i fi lăsat o speranță cât de mică.

– Ei bine, trase Kerry aer în piept. Riordan i-a făcut o propunere lui Todd în dimineața asta.

– Ce fel de propunere? Jill era sceptică.

– A... recunoscut că s-a grăbit să mă condamne.

– Frumos din partea lui, spuse Jill și mușcă din sandviș.

– A admis că a avut idei preconcepute despre mine înainte de a mă cunoaște și că ar

trebui să mă cunoască mai bine. Totuși nu e de acord cu logodna noastră, adăugă Kerry.

– Și ce vrea? întrebă Jill. O perioadă de probă?

Până la toamnă, când Todd va pleca la Harward, se gândi Jill.

– Cam așa ceva, admise Kerry privind-o. Todd lucrează la fermă vara. Riordan m-a invitat să petrec o lună acolo ca să ne cunoaștem mai bine. Ce dezastru, fu primul gând al lui Jill. Kerry era deja intimidată de el. O lună în compania lui o va supune total, chiar cu ajutorul lui Todd. Jill nu-l subestima pe Riordan. Știa că va face orice ca să-și atingă scopul.

Își privi sandvișul.

– Există un obstacol, Kerry. Cum vei sta la ferma lui și în același timp să câștigi bani ca să-ți plătești semestrul viitor? Ea și Kerry trebuia să lucreze pentru părinții lui Jill în vara aceasta în motelul lor cu restaurant de la intrarea în parcul Yellowstone. Părinții mei vor trebui să angajeze pe cineva în locul tău.

– Riordan s-a oferit să mă despăgubească.

Ar fi trebuit să ghicească. Jill îndesă sandvișul mușcat înapoi în pungă. Nu-i mai plăcea.

– Doar nu te gândești să accepți, protestă Jill desperată, frecându-și fruntea care o durea. Știi că n-ar merge. Îți va face viața un coșmar. Știi cum se poartă când Todd nu e prin preajmă. Cât timp crezi că vei suporta?

– Singură n-aș putea. Dar dacă ai veni cu mine…

– Îți voi spune un mic secret, o întrerupse Jill. Lui Riordan nu-i place de mine și nu mă va invita să petrec o lună la ferma lui. În plus, trebuie să muncesc vara asta.

– Jill. Ceva din vocea lui Kerry o puse în gardă. Riordan s-a gândit că n-ar fi bine să stau singură cu ei. Te-a invitat și pe tine, cu aceeași ofertă de a te despăgubi.

– O, nu! Jill se ridică și se duse la fereastră. Părul ei părea de aur în lumina soarelui. Își scutură capul. Nu!

– Te rog.

– N-o să meargă, Kerry.

Doamne, ce minte diabolică avea bărbatul acesta! Luase în considerare toate posibilele obiecții ale lui Kerry.

Faptul că o invitase și pe ea confirma dimensiunea aroganței lui. Îl provocase și acum o invita să vadă cum distrugea această logodnă. Riordan se va răzbuna și o va supraveghea. Jill îl subestimase din nou și nu-i plăcea asta.

Ochii entuziaști ai lui Kerry nu observară asta.

– Trebuie să vii.

– Nu înțelegi, protestă Jill; dacă vin, îmi voi pierde cumpătul și vă voi înrăutăți situația. Cel mai înțelept ar fi să refuzi invitația și să-ți asumi riscul ca Riordan să nu-l poată influența pe Todd să rupă logodna. Și e logic, căci Todd te iubește.

– Nu pot.

Lacrimile îi sclipeau în ochi. Jill vroia s-o scuture.

– De ce nu poți? Nu te poți duce singură!

– Ba da, pot. Îl iubesc pe Todd. Nu vreau să rpovoc râcă între el și fratele lui. E important să ai o familie. Dacă e și cea mai mică șansă ca Riordan să fie de acord ca Todd să se însoare cu mine după ce petrec o lună acolo, voi risca. M-aș simți mai bine dacă ai veni cu mine, dar mă duc oricum.

– Kerry, n-o face pe viteaza, oftă Jill. În plus, ce le voi spune părinților mei? Se așteaptă să muncesc vara asta, nu să plec în vacanță. Nu le pot spune în ultima clipă că trebuie să găsească pe altcineva să-mi țină locul.

– Chiar tu ai spus că au alte candidate la slujba aia. Ar putea angaja pe altcineva, spuse Kerry.

– Cred că da, fu Jill cu greu de acord, dar nu le-ar plăcea acest plan. Riordan are o menajeră deja.

– Poți încerca.

Privind fața rugătoare a colegei ei de cameră, Jill știa că trebuia să dea un telefon. Ce fel de prietenă era dacă o lăsa pe Kerry singură în groapa cu lei? Dar pe ea cine o va proteja? Spera că părinții ei.

Ei erau foarte înțelegători.

Capitolul 4

Ținutul cerului nesfârșit. Așa descriau broșurile Montana. Preriile vaste se întindeau de la răsărit la apus, întrerupte de munți înalți.

La orizont erau munți înalți care înțepau cerul albastru. Haina lor de vară verde nu avea rival.

Totul era verde, multe nuanțe întrerupte doar de maroul trunchiurilor copacilor și de stâncile care reflectau lumina soarelui și de rozul, galbenul și albul florilor sălbatice din poieni și de pe pante. Priveliștea îți lua răsuflarea și rămânea aceeași, deși se schimba mereu. Aveai senzația că te-ai desprins de pământ pentru a plana pe culmi.

– Mereu simt asta, murmură Jill.

– Ce-ai spus? întrebă Kerry privind-o curioasă, nesigură că auzise bine.

– Admiram peisajul. Privi în interiorul mașinii. Nu mă satur să privesc munții, mai ales așa, nepângăriți de mâna omului.

– Mă fac să mă simt mică și lipsită de importanță, spuse Kerry, dar sunt frumoși.

Jill se aplecă să privească șoferul.

– Toată viața am trăit în Montana, dar în oraș. Todd, cum e să trăiești la munte tot anul?

Todd zâmbi puțin, aruncându-i o privire.

– Nu știu.

– Cum?

– Când m-am născut, mama mea s-a mutat la oraș. Doar vara veneam să stau la fermă cu tata, explică el. Deci nu știu cum e să vezi prima furtună de iarnă năvălind pe piscuri. M-am întrebat adesea cum e, dar nu știu.

– Nu știam. Kerry mi-a spus că părinții tăi nu trăiau împreună, dar am presupus că s-au despărțit când erai mai mare. Jill privea gânditoare înainte. Era greu să ți-l închipui pe

Riordan crescând la oraș. Era mai ușor de acceptat că Riordan crescuse la munte, în aer liber. Bineînțeles, Riordan era mai mare ca tine. Probabil că s-a obișnuit mai greu.

– N-a încercat, răspunse Todd. Mama mi-a spus că atunci când a aflat că ea nu se mai întoarce la fermă, a fugit. Avea nouă ani și a făcut autostopul până la fermă. Acest lucru s-a întâmplat de trei, patru ori, până când bunicul a sugerat că ar fi mai bine să-l lase pe Riordan să stea la fermă cu tatăl lui. În cele din urmă, ea a fost de acord. Când am mai crescut, l-am întrebat cum de-a avut curajul să vină singur de la Helena, unde trăiam cu mama și bunicul, până la fermă. A spus că altfel n-avea cum ajunge acasă. Ferma era casa lui. Pentru mine, e doar un loc unde-mi petrec vacanța de vară.

Jill se gândi la hotărârea băiatului de nouă ani, care călătorise peste două sute de kilometri la sud-vest de Helena.

Această parte a lui nu se schimbase. Acum era hotărât să împiedice o căsătorie între Todd și Kerry.

Inspirând adânc, Jill era mânioasă și desperată. În mașină erau trei fraieri. Nu era sigură care dintre ei era cel mai mare. Probabil ea, căci ceilalți doi erau orbiți de dragoste. Se prefigura o lună lungă și grea.

– Cum era Riordan când era mic? Era bine să afle cât mai multe despre dușman.

– Nu știu, răspunse Todd gânditor. Când ești mic, nu ești prea atent. Era „fratele mai mare“, mă învăța să călăresc, mă lua la vânătoare. Era Riordan.

Kerry tremură. Todd puse mâna pe a ei. Cu coada ochiului, Jill văzu cum o strângea protector de mână.

– Nu te îngrijora, murmură el blând. Când te va cunoaște, va vedea ce soră bună vei fi.

Jill tăcu. Todd nu avea ce-i spune despre Riordan și menționarea numelui său o speria pe Kerry. Zâmbi. Nici ea nu era în largul ei. Se apropiau de destinație. Ieșiseră de pe autostradă în urmă cu câțiva kilometri.

Todd încetini și o luă pe un drum desfundat care ducea în munți. Într-un gard era o intrare fără poartă.

– Aici e, anunță el, arătând pământul din jur. Casa e la câțiva kilometri.

Jill nu văzu nici un panou care să indice că ferma era a lui Riordan. Doar unul pe care scria: „Nu intrați". O avertizare cu subînțeles, poate?

Ajungând pe un deal, Jill văzu casa. Brazi înalți străjuiau casa din trei părți, protejând-o de vânturile iernii. Casa cu două etaje era un exemplu de arhitectură de pe la 1900, cu coloane. Totuși lemnul și piatra din care era făcută se potriveau cu peisajul rustic.

– E frumoasă! spuse Kerry.

Mașina se oprise.

– O cabană mică în munți, glumi Todd, deschizând portiera și coborând.

Nu era prea mare, dar liniile ei grațioase și vechi impresionau, se gândi Jill. Era curioasă cum arată pe dinăuntru.

Ieșind din mașină, văzu clădirile fermei. Nu se vedeau semne de activitate. Se așteptase ca Riordan să-i întâmpine cu ochii lui cinici și ironici.

– Nu mă așteptam să fie atât de frumoasă, șopti Kerry.

Jill o privi.

– Eu abia aștept să văd dacă interiorul e pe măsura exteriorului, spuse ea îndreptându-se spre portbagaj să-și ia gențile de voiaj.

Todd luă gențile mai mari și fetele pe cele mai mici. Urcară treptele spre ușa de stejar.

Holul era lambrisat, iar deasupra zugrăvit în crem. Niște scări de stejar duceau la etaj. În stânga lor era un șemineu din granit și un trofeu cu capul unui țap. Pe jos era parchet.

Todd lăsă gențile pe dușumea.

– Oare unde o fi Mary? se miră el.

Se auziră pași ușori. Jill întoarse capul în direcția aceea, întrebându-se ce fel de femeie era Mary. Cea care avea grijă de casă pentru Riordan trebuia să fie plină de talente ca să-l mulțumească. Cum holul de intrare era lustruit, Jill se gândi că Mary era așa.

Fu uimită să vadă o femeie tânără cu ochi căprui.

Părul lung șaten îi cădea pe umeri. Zâmbea de parcă torcea ca o pisică.

– Bine ai venit acasă, Todd. Le ignoră pe fete și-l sărută pe obraz.

Jill aprecie că femeia avea vreo treizeci de ani. Ea bănuia că mai avea și alte talente.

Todd râse și o privi pe Kerry, apoi se întoarse spre femeie.

– Nu mă așteptam să te văd aici, Sheena.

Sheena? Nu era Mary, menajera? Sprâncenele lui Jill se ridicară de uimire. Femeia se purta ca o gazdă.

Zâmbetul de pisică se profilă mai bine.

– Am fost delegată să vă întâmpin. Riordan are treabă în după-amiaza aceasta. Îmi cer scuze că nu v-am auzit venind, eram în bucătărie s-o ajut pe Mary.

– Sper să stai cu noi, se oferi Todd politicos, dar nu prea entuziasmat.

– Așa voi face. Apoi femeia o privi pe Jill. Sunt Sheena Benton, cea mai apropiată vecină a lui Riordan. Tu trebuie să fii prietena lui Todd, parcă te cheamă Kerry, nu-i așa?

Cea mai apropiată vecină? Doar atât? se gândi Jill cinică în timp ce-i strângea mâna suplă, cu forme artistice.

– Nu, sunt Jillian Randall, prietena lui Kerry, o corectă ea.

Ochii căprui se îngustară admirativ, apoi o priviră pe Kerry. Pe lângă frumusețea blondă a lui Jill, Kerry părea un șoricel în ochii ei.

Jill vroia să protesteze la această apreciere. Frumusețea lui Kerry era pe dinăuntru, dar Jill se îndoia că această creatură felină ar înțelege.

Sheena Benton râse răgușit de greșeala ei. Nu era amuzată când o privi din nou pe Jill. O privea cu o sclipire de răutate. Instinctiv, Jill îi privi mâinile așteptându-se să se transforme în gheare și să fie zgâriată pe față.

– Îmi pare bine să te cunosc, Jillian, declară Sheena cu o voce răgușită. Mincinoasa, se gândi Jill. Trebuie să admit că nu prea arăți ca o bonă.

– Sunt prietena lui Kerry, nu bona.

Îi dădu drumul mâinii și se întoarse spre Kerry, cerându-și fals scuze.

– Îmi pare rău de greșeala mea, spuse Sheena pe un ton de regină.

– Nu-i nimic, murmură Jill.

Kerry privi cu coada ochiului la Todd, temându-se că și el o va considera insignifiantă. Acesta o privi cu căldură.

– Probabil îi vei fi recunoscătoare prietenei tale că a venit cu tine, după ce vei sta aici un timp, continuă Sheena. La sfârșitul săptămânii, peisajul magnific de aici pălește când n-ai altceva de făcut. Te apucă plictiseala.

– Nu păreți plictisită, domnișoară Benton, nu se putu abține Jill.

– Trăiesc aici. Am avut câțiva prieteni de la oraș în vizită. După o săptămână, se urcă pe pereți. Zâmbi rece. Și sunt doamna Benton.

– Sunteți căsătorită?

– Văduvă. Soțul meu a murit într-un accident de vânătoare acum patru ani.

– Cred că a fost un șoc, spuse Jill.

– La început eram ocupată să am grijă de fermă și când Riordan m-a ajutat să găsesc un administrator priceput, șocul trecuse. Ridică din umerii felini ca și cum ar fi spus că mariajul fusese demult și era uitat. Ca proprietară, am încă multe responsabilități care mă țin ocupată. N-am timp să mă plictisesc.

– Nici Kerry nu va avea, zâmbi Todd, indiferent la scânteile care zburau între Sheena și Jill. Îi voi dedica orice clipă, să mă asigur că se va simți bine.

– Vorbești ca un tânăr îndrăgostit, râse Sheena gâtuit și ironic. Vei afla că viața e mult mai simplă, Kerry. Distracțiile vor consta într-o plimbare sub clar de lună. Todd e totuși un profesor răbdător. Poate că într-o lună vei fi o fată de la țară, ca mine.

– Nu chiar fată de la țară, completă Todd. Vom trăi la oraș. Vreau să o păstrez pe Kerry fată de oraș.

Lumina din ochii lui Kerry spunea că va fi orice va vrea Todd. În acea clipă, Jill uită de femeia cu ochi de pisică și-și aminti de ce venise aici. Misiunea ei era să se asigure că Todd și Kerry vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți, cum se spunea în povești.

– Fetelor, haideți să v-arăt camera voastră, spuse Sheena, întorcându-se spre scări. Știu că vreți să despachetați și să vă spălați înainte de cină. Todd, tu stai în camera ta, spuse ea peste umăr.

Jill o urmă pe Sheena care urca fără efort scările acoperite cu carpetă. Aceasta vroia să le fie clar că ea era gazda, și nu numai în după-amiaza aceasta.

– Sper că nu vă deranjează să împărțiți baia, se opri Sheena la capătul scărilor ca ele s-o ajungă. Aveți două camere alăturate cu o baie la mijloc.

– Sună bine, spuse Jill.

– Bine. Femeia merse pe holul lambrisat, deschise o ușă și se dădu la o parte. Aceasta e camera ta, Kerry. Camera era verde. Sheena se depărtă, indicându-i lui Jill s-o urmeze.

– Și aceasta e camera ta, Jillian.

Camera era dominată de alb și albastru, cu mobile sculptate. Un covor persan cu un model complicat cu albastru și alb acoperea podeaua. Mobila era veche.

Admiră camera. Patul dublu mare avea o cuvertură albă, croșetată de mână.

Lăsându-și gențile mici jos, Jill se întoarse spre femeia care stătea în prag.

– E frumos.

Sheena o privi rece. Privirea ei spunea să nu se îndrăgostească de o cameră în care va sta doar o lună.

– Baia și camera prietenei tale sunt pe aici, spuse ea arătându-i ușa de lângă șemineu. Cina e la ora șapte.

– Mulțumesc.

Dar ușa se închisese deja. Ceva îi spunea că va trebui să se păzească nu numai de Riordan, ci și de Sheena. Femeii nu-i plăcea de ea și n-o vroia acolo.

Scuturându-și capul pentru a scăpa de aceste gânduri supărătoare, Jill se apropie de ușa care da spre baie. Baia era spațioasă, cu instalații de modă veche, dar în stare de funcționare. Sunetul vocilor lui Todd și Kerry o făcu să bată la ușa spre dormitorul prietenei ei.

– Intră, spuse Todd.

Kerry roșise în brațele lui, dar el nu vroia să-i dea drumul.

– Am ciocănit, îi tachină Jill.

– Todd, te rog!

– Bine, spuse el râzând. O sărută pe nas. Abia atunci îi dădu drumul și ridică geanta albastră mare a lui Jill.

– Ți-o duc în cameră. Apropo, ce crezi despre Ochi-de-tigru, Jill?

Ridică din umeri, strâmbându-se.

– Nu mi-am dat seama că-mi poate displace cineva când o văd prima oară.

– Sheena îl vrea pe Riordan. Nu-i place ca cineva să fie lângă el, mai ales dacă arată ca tine.

– Am băgat la cap, dar n-are de ce să se îngrijoreze în privința mea. Nu mă interesează Riordan, declară Jill. Se potrivește cu el. Sunt o pereche perfectă.

– Te rog, e destul de rău că ne e vecină. N-o vreau de cumnată!

– Todd, n-ar trebui să spui asta, protestă Kerry.

Zâmbi cu dragoste spre ea.

– De ce? Fiindcă prefer femeile feminine celor feline? o tachină el.

– Du valiza lui Jill în camera ei. Ochii lui Kerry străluceau datorită complimentului lui Todd. Aproape că era frumoasă.

– Cum zici tu, spuse el ieșind din cameră.

Kerry privi după el o clipă. Strângându-și brațele la piept ca și cum i-ar fi fost frig, se feri de privirea lui Jill.

– Ei bine, iată-ne aici, spuse ea.

– E fabulos, nu-i așa? întrebă Jill.

Ochii căprui admirară camera.

– Todd mi-a povestit, dar nu mă așteptam la așa ceva. Bunicul lui a construit casa pentru soția lui. Îți dai seama ce greu i-a fost? Toată mobila a fost transportată cu trenul până la Bannack, apoi cu căruța până aici.

Jill se apropie de patul cu patru stâlpi și baldachin verde. Mângâie cuvertura de pe pat. Aceasta era în nuanțe de verde, cu un model geometric.

– E minunată. Cea din camera mea e croșetată. Cine le-a făcut a avut multă răbdare.

– Multă dragoste, o corectă Kerry. Aceste amănunte fac casa să nu pară un muzeu. Cuiva i-a păsat de oamenii din ea. O, Jill, spuse ea cu voce tremurătoare. Abia aștept să am casa mea. Unele femei vor carieră, dar eu nu. Vreau un soț, copii și un loc unde să pot face lucruri de-astea pentru ei.

– Le vei avea, promise Jill. Între timp, să despachetăm. Vreau să fac o baie și să mă schimb înainte de cină. Sheena a spus că e la ora șapte.

Kerry își privi ceasul de mână.

– E mai târziu decât credeam. Abia avem timp să fim gata.

– Am senzația că Sheena nu vrea să ieșim din cameră până atunci. Te las să despachetezi. Cine termină prima face baie întâi.

– De acord.

Jill termină prima și lenevi în cadă până termină și Kerry. Apoi, în dormitor, se duse la oglindă. Avea părul prins cu o clamă. Îi dădu drumul și luă peria de păr.

Împrospătată de baie, se plimbă prin cameră. Părul ei mătăsos făcea scântei electrice sub perie. Se duse la fereastra care da în spatele casei, având o priveliște superbă asupra munților.

Soarele începuse să coboare. Munții reflectau focul de aur, având coroane de lumină. Lăsă peria și dădu perdeaua la o parte.

Păduri verzi acopereau pantele ca o mantie de catifea. Vraja munților o cuprindea.

Zări o mișcare printre pinii ce străjuiau casa.

Silueta înaltă venise dinspre clădirile fermei. Riordan se apropia cu pași mari.

Era îmbrăcat ca atunci când îl văzuse prima dată, în blugi tociți, cămașă albă, prăfuită și cizme de cowboy, cu pinteni.

Își scotea mănușile de piele. Deodată, Riordan se opri. Privi spre fereastra unde era Jill.

Speriată, vru să se dea înapoi, apoi își dădu seama că n-o putea vedea din unghiul acela. Riordan continua să privească fereastra.

Roși, mânioasă că fusese proastă. N-o putea vedea, dar putea vedea perdeaua ridicată. Era casa lui. Știa ce cameră primise.

Dădu drumul perdelei și îl văzu zâmbind amuzat. Apoi îl văzu apropiindu-se din nou, lovindu-se satisfăcut cu mănușile de coapsă.

Iritată de propria reacție școlărească, se îndepărtă de fereastră. Acum, el era în avantaj.

– Cu ce te îmbraci, Jill? întrebă Kerry din ușa care da spre baie.

– Rochia…ăă… roz de crep, răspunse Jill, respirând adânc să se calmeze. Se potrivește vara și nu e prea pretențioasă.

– Cred că voi purta rochia galbenă înflorată. Ce zici?

– Ar fi perfect. Zâmbetul ei era forțat, dar Kerry nu observă.

– Mă duc să mă îmbrac. Vino în camera mea când ești gata, spuse Kerry și ieși.

Jill se duse la oglindă. Câteva atingeri experte cu peria îi făcură părul să pară bătut de vânt. Pielea ei aurie nu avea nevoie de machiaj.

La șase și jumătate era gata și o ajuta pe Kerry cu fermoarul încăpățânat de la rochie.

– Crezi că ar trebui să mergem jos? Nu e șapte încă? întrebă Kerry.

– Nu văd de ce nu. Vom vedea casa înainte de cină.

Kerry ezită în timp ce Jill vroia să iasă.

– Arăt bine?

– Ca o floare de munte, zâmbi ea ca s-o mai detensioneze. Vino!

Coborâră cele trei trepte ce dădeau în hol când Jill auzi pași și se crispă. Probabil că era Riordan. Nu-l auzise trecând prin fața camerei ei, dar el avea un mers de pisică.

Ar fi vrut să se prefacă mirată că auzea pași în spatele lor. Dar Kerry privi peste umăr. Jill nu avu încotro și făcu la fel.

Nu văzu ochii cenușii. În schimb, îl văzu pe Todd privind-o cald pe Kerry. Se liniști. Vroia să fie mai sigură pe ea când îl va întâlni pe Riordan.

Todd întinse mâinile după ale lui Kerry.

– Arăți minunat, scumpo.

– Crezi? Îl privi în ochi. Strălucirea dragostei o făcea să pară frumoasă.

Simțindu-se în plus, Jill spuse:

– Ne vedem jos.

Prezența ei în casă era ca însoțitoare a lui Kerry, dar nu vroia să stea în umbra ei. Kerry și Todd aveau dreptul să fie singuri din când în când și Jill vroia să se asigure că asta se va întâmpla cât mai des.

La baza scărilor, Jill ezită. Văzu o masă cu fața de masă albă printr-o ușă deschisă. Gândindu-se că era sufrageria, se apropie.

Ușa deschisă dinaintea aceleia dădea în living. Privi în treacăt, gândindu-se că poate Shhena era acolo.

Masa ovală, acoperită cu o față de masă croșetată, avea pe ea porțelanuri și cristaluri. Un candelabru atârna deasupra mesei și o lumina. O pânză albă mătăsoasă acoperea pereții deasupra lambriurilor, atenuând atmosfera dominată de nuanțele închise ale mobilei și lambriurilor. Dar nu era nimeni în cameră și Jill nu vroia să aștepte acolo.

Intră în living. Privirea îi fu atrasă imediat de pictura de deasupra șemineului de marmură.

Era portretul unei femei frumoase, cu păr arămiu și ochi căprui strălucitori. Zâmbea. În ciuda vitalității trăsăturilor, avea un aer de fragilitate și inocență.

– E mama mea, se auzi o voce masculină.

Jill se întoarse cu fața spre colțul camerei de unde venise vocea lui Riordan. Ochii cenușii îi ironizau privirea prudentă și el se ridică dintr-un scaun, cu un pahar în mână.

Se schimbase de blugii prăfuiți în pantaloni făcuți de comandă, gălbui. Cămașa de mătase cu mâneci lungi, albă, cu un model verde, îi scotea în evidență umerii largi și talia îngustă. Nasturii de sus erau desfăcuți, lăsând să i se vadă părul de pe piept. Acesta părea încă ud după duș.

În același timp, Riordan o măsură din priviri cu îndrăzneală, observând rochia largă, care lăsa să i se vadă formele.

Parcă o dezbrăca din priviri. Jill simțea că roșea. Dar nu-și feri ochii nici când privirea lui se opri asupra gurii ei, pe care o stăpânise cu forța.

– Am auzit că există elefanți roz domnișoară Randall, dar fluturi roz?

Fără să vrea, Jill își atinse rochia roz.

– Vreți să beți ceva?

– Nu, se grăbi ea să răspundă. Mulțumesc, oricum.

Nu merita să-și piardă cumpătul atât de repede, din prima seară.

– Îmi cer scuze că n-am fost aici să vă întâmpin, pe dumneavoastră și pe domnișoara Adams. Vocea lui ironică nu-și cerea scuze. Sper că n-ați stat la fereastră, așteptându-mă.

– Nu vă așteptam, declară Jill rece. Priveam frumusețea munților.

Ochii lui luciră de satisfacție. O prinsese admițând că îl văzuse și ea mușcase momeala. Jill se întoarse, supărată pe sine însăși că nu se pregătise mai bine pentru această întâlnire.

O femeie mai în vârstă se oprise în ușă, purtând o rochie albastră și un șort de aceeași culoare.

Părul negru scurt avea fire cărunte, dar ochii aproape negri erau vioi. Evident, aceasta era menajera.

– Doamna Benton m-a trimis cu tava asta cu alune și măsline, explică femeia intrând în cameră. Spunea că veți lua ceva aici înainte să veniți la masă.

– Domnișoară Randall, dânsa e menajera mea, Mary Rivers, spuse Riordan. E o indiancă de neam Crow, nepoata unui șef indian. Ea e Jill Randall, o prietenă a tinerei pe care a adus-o Todd.

– Încântată de cunoștință. Jill zâmbi natural, căci femeia era prietenoasă.

Aceasta îi zâmbi la rândul ei, privind-o cu ochi inteligenți.

– Sper că vă va plăcea aici, domnișoară Randall. Erau primele cuvinte de bun venit sincere pe care le auzea aici. În ciuda originilor mele, rar mă războiesc! După treizeci de ani aici, greu mă poate provoca cineva.

Jill aruncă o privire spre Riordan. Mary Rivers auzise evident remarcele lui și îi dădea sfaturi.

– Vă pot ajuta în bucătărie, se oferi Jill.

– E aproape gata, refuză femeia zâmbind încă. În plus, prea mulți bucătari…

Lui Jill îi lăsă impresia că și Sheena Benton era un bucătar în plus. Ascunse un zâmbet, căci șatena intră în cameră, zâmbindu-i lui Riordan.

– Mai bine mă întorc la bucătărie, spuse menajera și se retrase.

Ochii de pisică ai Sheenei nu erau calzi când clipi spre Jill.

– Ați coborât de mult, domnișoară Randal? Eu eram în bucătărie.

– Doar de câteva minute, spuse Jill. Admiră rochia aurie care se mula pe formele Sheenei.

Riordan o privea pe deasupra paharului. Probabil știa că nici amantei lui tigroaice nu-i plăceau fluturii roz și că aștepta o scuză s-o sfâșie.

Todd tocmai vâra în buzunar o batistă pătată cu ruj, invitând-o pe Kerry, roșie și radioasă, în cameră.

Capitolul 5

Cum erau în număr impar, Jill stătu singură pe o parte a mesei, în fața lui Todd și Kerry, în timp ce Riordan și Sheena, ca gazde, stăteau în spatele mesei. Sheena dominase conversația cu anecdote despre viața la fermă.

Relatase povești cu Riordan și Todd, subliniind subtil apropierea ei de gazdă și sugerându-le lui Jill și Kerry că erau străine, mai ales Jill.

Izolarea lui Jill nu se termină în sufragerie. Sheena n-ar fi separat-o de grup fără aprobarea lui Riordan. În living, ca o gazdă, Sheena stătu pe canapea cu Riordan.

Todd și Kerry se așezară pe două scaune în fața canapelei, ceea ce o lăsă pe Jill să aleagă una din

două. Una ieșea din discuție, și anume să stea pe canapea lângă Riordan. Așa că se așeză pe un scaun mai îndepărtat.

Fierbând în sinea ei, Jill își pătră o înfățișare calmă. Nu vroia să se amestece la conversație sau să atragă atenția. La asta s-ar fi așteptat Riordan. Așa că stătu deoparte și ascultă.

Cu satisfacție, descoperi că nu o excludeau pe Kerry, căci Sheena o întrebă politicoasă despre copilărie și studii. Kerry răspunse blând, dar fără ezitare și Jill își aprecie timida prietenă pentru curajul ei.

– Todd, trebuie să-i arăți lui Kerry lacul castorilor, declară Sheena, privind-o pe brunetă. Nu e departe de casă și puteți înota acolo. Apa e cam rece, căci vine din munți, dar peisajul e idilic. Vei avea ce face cât timp Todd e la muncă. Știi să înoți, nu-i așa?

– De fapt, nu știu, răspunse Kerry. N-am avut ocazia să învăț.

– Dar știi să călărești? Sunt sigură că Riordan îți va găsi o iapă blândă. Te poți plimba pe pajiști, dacă știi să călărești.

Kerry își trase o buclă de păr, privindu-l pe Todd.

– Am călărit de câteva ori, dar nu prea mă pricep.

Sheena zâmbi. Jill nu putea să spună dacă zâmbetul era de satisfacție sau de înțelegere. Nu prea era probabil ca Sheena să fie înțelegătoare. Riordan se sprijinea pe spătarul canapelei, lăsând-o pe Sheena să sugereze ocupații pentru oaspeți.

– Oricum, ridică Sheena din umeri, știu că vor fi momente când vei vrea să stai departe de fermă. Vino la mine când vrei. Am făcut un teren de tenis, e o pasiune de-a mea. Chiar dacă sunt plecată, îl poți folosi.

Kerry roși și privi ceașca de porțelan din poală.

– Drăguț din partea ta, dar nu știu tenis. Nu am înclinații sportive.

Riordan nu vroise s-o separe pe Jill de grup ca s-o facă să se simtă nedorită. Vroia s-o îndepărteze de Kerry ca să-i arate lui Todd cât de puține avea în comun cu logodnica lui.

– Doamne, Kerry! exclamă Sheena râzând. Nu știi să înoți, sau să joci tenis. Nu-ți place să călărești. Ce vei face aici o lună? Vei înnebuni dacă vei sta acasă singură.

– Ai uitat că nu e singură. Jill puse zgomotos ceașca și farfuriuța pe masă lângă scaunul ei. Privirea ei o înfruntă pe cea a lui Riordan, anunțându-l că-i ghicise mașinațiile și nu intenționa să tacă. Sunt sigură că vom avea cu ce să ne ocupăm ziua.

– Iar eu îi voi ține companie lui Kerry seara, interveni Todd, zâmbind. Mâine dimineață vă voi arăta ferma, ca să nu vă rătăciți dacă plecați la plimbare. O voi convinge pe Mary să pregătească un coș de picnic pentru după-amiază. Vom merge la lacul castorilor.

– Ar fi frumos, murmură Kerry.

Riordan luă o țigară din pachetul de pe masă.

– Mă tem că nu se poate, spuse el calm. Aprinse țigara. Am nevoie de mână de lucru. Todd va trebui să se trezească devreme.

– Ce? Todd se încruntă. De ce ai nevoie de mână de lucru? Cine a plecat?

– Tom Manson. L-am concediat săptămâna trecută pentru că era beat.

– Tom bea de ani de zile, știi doar. După ce l-ai suportat ani de zile, ce-ți veni să-l concediezi?

– S-a îmbătat săptămâna trecută și era gata să dea foc la grajd. M-am săturat. Ochii cenușii îl provocau pe Todd să-l contrazică. Todd nu spuse nimic și se întoarse spre Kerry.

– Îmi pare rău, scumpo.

– Nu-i nimic, răspunse Kerry. Vom merge în altă zi.

– Fiindcă veni vorba de alte zile, își privi Sheena ceasul de aur, trebuie să plec acasă. Îmi voi lua hainele din dormitor.

Al cui dormitor? se întrebă Jill în timp ce Sheena se ridica. Întâlni privirea lui Riordan. Probabil i se vedea repulsia pentru Sheena în priviri, căci acesta zâmbi amuzat.

Todd întrebă ce avea de făcut a doua zi. Cei doi bărbați discutară despre fermă până când Sheena se întoarse.

– Noapte bună tuturor. Zâmbetul ei felin îi trecu în revistă și se opri la Kerry. Dacă te simți singură, sună-mă sau vizitează-mă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Și pe tine, domnișoară Randall.

Jill îndoi degetele. Acțiunile feline ale Sheenei erau contagioase!

– Ai fost drăguță că ne-ai primit, doamnă Benton, răspunse Jill prefăcută.

Ochii Sheenei se îngustară.

– Plăcerea a fost de partea mea. Riordan, mă conduci până la mașină?

Riordan se ridică. O dată cu el, tensiunea lui Jill dispăru. Expiră lung.

Totuși, atmosfera era apăsătoare, căci nu aveau nimic de făcut. Jill știa că Todd și Kerry nu s-ar fi supărat dacă îi lăsa singuri.

– Cred că voi duce serviciul de cafea în bucătărie, anunță ea.

Bucătăria era mare și spațioasă, cu o masă și scaune în centru. În ciuda dotărilor moderne, camera avea un farmec antic.

Mary Rivers refuză oferta lui Jill de a o ajuta să spele ceștile. Oricum, Jill mai rămase puțin acolo. Comunicau în tăcere.

Jill știa că prima impresie despre menajeră fusese corectă. Era o femeie caldă și prietenoasă care-i plăcea lui Jill. Spera că și lui Mary îi plăcea de ea.

Când se apropia de scările din hol, ușa de la intrare se deschise și Riordan intră. Instinctiv, Jill se crispă. Trecu pe lângă el.

Când ajunse la scări, se hotărî pe moment să le urce.

– Te retragi atât de devreme? o ironiză el.

Jill se opri, cu mâna pe balustradă, dar nu se întoarse spre el.

– A fost o zi încărcată.

Se gândea că va fi o lungă lungă, mai ales dacă lucrurile vor decurge ca în seara asta.

– E vreo problemă, domnișoară Randall? Ironia i se simțea în voce. Se apropie de ea.

– Nici una, ridică ea din umeri, privindu-l hotărâtă în ochi. Văzu că Riordan avea ruj pe buze. Rujul de pe buze nu se va șterge așa ușor.

Riordan nu și-l șterse.

– Nu prea ți-a plăcut seara asta, nu-i așa? Ești obișnuită să fii admirată, sunt sigur.

Era unul din acele momente oribile când Jill nu mai avea cuvinte. Probabil peste o oră va găsi o replică potrivită. Fierbând de mânie, vocea îi tremură.

– Te rog spune-i lui Kerry că sunt obosită și m-am dus în camera mea.

– Bineînțeles. Riordan înclină capul politicos, zâmbind sardonic.

Picioarele lui Jill tremurau, dar urcă repede scările. Deși nu era obosită, se îmbrăcă în pijama și se sui în pat.

Mai târziu, îi auzi pe Kerry și Todd spunându-și noapte bună pe culoar și se auziră ușile dormitoarelor lor închizându-se. Mai stătu trează mult timp, dar nu-l auzi pe Riordan urcând.

***

După o săptămână, viața la fermă intrase într-un clișeu. Orele de zi îi plăceau cel mai mult lui Jill. Ea și Kerry plecau adesea la plimbare să exploreze împrejurimile, descoperind lacul castorilor și alte locuri, dar fără să piardă din vedere clădirile fermei. După-amiaza făceau plajă sau o ajutau pe Mary, atunci când le lăsa. Era o schimbare plăcută după orele de curs obositoare.

Sheena venise de două ori, când Riordan era acasă. Jill nu-și schimbă părerea despre ea.

Din fericire, Riordan era plecat de acasă din zori. Și Todd, bineînțeles. De obicei, începea să se înnopteze când se întorceau. Doar în trei zile au

fost destul de aproape de clădirile fermei ca să se întoarcă să ia prânzul, un eveniment pe care Kerry îl aștepta cu nerăbdare și de care Jill se temea.

Din fericire, serile erau scurte. După ce Riordan și Todd se întorceau, făceau un duș și luau cina, apoi era timpul de culcare. Totuși, era mai mult timp în compania lui Riordan decât vroia Jill să risipească. El o provoca mereu cu o privire sau cu un cuvânt. Pe Kerry o ignora, intimidând-o cu simpla lui prezență.

Cum scopul acestei vizite era ca Riordan s-o cunoască pe Kerry mai bine, indiferența lui o supăra pe Jill, dar nu avea ce face.

Geamului din living îi lipsea culoarea strălucitoare obișnuită. Norii împiedicau lumina soarelui. Ploua cu găleata. Fulgerele erau urmate de tunete care zguduiau ferestrele.

Todd năvălise în casă singur acum mai mult de un sfert de oră, ud până la piele. Lui Jill nu-i păsa unde era Riordan. Stătea pe un colț al canapelei din living privind portretul de deasupra

șemineului, întrebându-se cum a putut femeia aceea frumoasă să fie mama a doi fii atât de diferiți.

– Bună, unde-i Kerry? Todd intră în living, îndesând o cămașă curată în pantalonii uscați.

Părul lui șaten era încă umed, strălucind aproape la fel de negru ca al lui Riordan. O clipă, cei doi frați semănară. Doar până ce Jill întâlni ochii lui căprui prietenoși.

– În bucătărie, îți pregătește ciocolată caldă, răspunse ea.

– Va fi o soție pe cinste, oftă el, lăsându-se pe scaunul din fața canapelei. În apropiere, se văzu un trăsnet. Plouă, plouă, plouă! Un zâmbet mulțumit îi curba buzele. Începusem să cred că nu voi mai avea niciodată o după-amiază liberă. Ce ai făcut în ziua asta ploioasă, Jill?

– Am citit, răspunse ea absentă. Puțin încruntată, îl privi pe Todd. Pot să pun o întrebare indiscretă?

– Tu întreabă și eu voi decide dacă răspund, zâmbi el.

– Portretul mamei tale stă încă deasupra căminului. Mă întrebam de ce. Își lăsă capul pe-o parte, privind cum zâmbetul lui Todd dispărea în timp ce se întorcea spre tablou. Ea și tatăl tău erau separați de aproape optsprezece ani, nu-i așa?

– Mereu a stat acolo. Și nu s-au separat. Trăiau separați, ceea ce nu e chiar același lucru. Nouă luni pe an, mama și cu mine trăiam la tatăl ei. Vara veneam aici.

– În fiecare an?

– În fiecare an. Într-o dimineață mă trezeam în Helena și mama spunea că mergem la fermă. Nu dădea telefon să spună că venim, dar tata ne aștepta mereu. E greu de explicat cât de mult se iubeau, dar așa era. În fiecare vară era ca o lună de miere. Râdeau, șopteau și se sărutau din când în când. De multe ori se priveau în ochi. Apoi, într-o dimineață de august, mama spunea că ne întoarcem la bunicul.

– Dar de ce? Jill era confuză. Dacă se iubeau atât de mult, de ce trăiau separați?

Inspiră adânc și privi portretul.

– Mamei nu-i plăcea izolarea de la fermă. Avea nevoie de oameni în jurul ei. Mereu vroia să cunoască oameni noi. Mi-a spus că atunci când locuia aici se ruga să se strice ceva. Nu conta ce, atâta vreme cât trebuia să vină cineva să repare și cu care putea vorbi măcar o oră. Opt ani a crezut că se va adapta. În cele din urmă, n-a mai putut suporta.

– E o minune că au rămas îndrăgostiți toți acești ani. Stând departe unul de altul nouă luni pe an puteau să se uite, declară Jill.

– Tata venea la Helena în fiecare Crăciun câteva zile. Și Riordan venea, până pe la vreo șaisprezece ani. Pe drum m-ai întrebat cum era Riordan când era mic. Cred că se gândea că mama îi părăsise pe el și pe tata, deși ea vroise ca Riordan să trăiască lângă ea. El n-a spus niciodată nimic, dar cred că se gândea că ea avea amanți. N-a avut niciodată, Jill. Nu poți ascunde așa ceva optsprezece ani, nici măcar față de un băiat mic, iar eu trăiam lângă ea tot timpul. Exista doar un bărbat pentru ea și acesta era tatăl meu. Era o dragoste neobișnuită, dar foarte puternică.

– Trebuia să fie puternică, fu Jill de acord, privind portretul.

– Știi cum îi spunea tata? Fluturele lui.

Jill înghiți. Își ținu răsuflarea. Membrele îi paralizară. Resentimentul din copilăria lui Riordan era responsabil pentru antipatia lui pentru ea, alt fluture.

– Aici erai, Todd. Vocea fericită a lui Kerry intra pe ușa deschisă. Ți-am făcut ciocolată caldă. Am crezut că-ți va prinde bine după ce te-ai udat până la piele.

– Amintește-mi să te iau de nevastă, făcu Todd cu ochiul, luându-i mâna în timp ce ea punea ceașca pe o măsuță.

– Așa voi face, râse Kerry.

Un tunet zgudui casa.

– Todd! Auzind vocea poruncitoare a lui Riordan, Jill aproape sări de pe canapea.

Tunetul ascunsese deschiderea și închiderea ușii de la intrare. Stătea în prag, cu hainele mai uscate decât le avusese Todd. Purtase un impermeabil.

– Doar fiindcă plouă, nu înseamnă că nu avem treabă, spuse el.

Jill se ferea de ochii cenușii. Toate simțurile ei reacționau alarmant de intens la prezența lui.

– Abia m-am schimbat în haine uscate, protestă Todd.

– Dacă-ți iei impermeabilul, nu te uzi. Vino să ascuțim lamele cositoarei.

– Adio după-amiază liberă! Oftând, Todd se ridică de pe scaun, zâmbindu-i trist lui Kerry. Mulțumesc pentru cacao, scumpo, dar mă tem că va trebui s-o bei tu.

După ce ușa de la intrare se închise după cei doi bărbați, Kerry oftă resemnată.

– Bea-o tu, Jill. Eu n-o vreau.

– Hei! strigă Jill, văzând fața deprimată a prietenei ei. Nu e sfârșitul lumii. Todd se va întoarce.

– Pentru cină. Kerry își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni și se duse tristă la fereastră.

– Știai că va avea de muncit când am venit, îi aminti Jill.

– Știam.

– Nu lăsa vremea să te întristeze. Nu vrei să facem focul? Ar fi mai vesel.

– Nu e asta. Kerry se întoarse de la fereastră. N-ai observat?

– Ce să observ?

– Suntem aici de o săptămână și până acum l-am văzut pe Todd în total o oră. Lucrează din zori până-n seară, nu are timp liber, iar noaptea fratele lui e prin preajmă.

– Și eu, interveni Jill.

Își dădu seama că se ferise de Riordan și nu-și dăduse seama că Todd și Kerry vor să fie singuri. Și fusese un obiectiv principal.

– Nu e vorba de tine, o asigură Kerry.

– Știu că nu, dar poate facem ceva să fiți singuri.

– Măcar dacă s-ar putea! spuse Kerry, ridicând sugestiv sprâncenele.

În mod neașteptat, ocazia apăru în seara aceea. Jill se purtase frumos cu Riordan la cină. Evitase să schimbe insinuări sau să pună întrebări personale.

Când toți patru se ridicară de la masă ca să bea cafeaua în living, cum se obișnuiseră, Riordan privi ferestrele întunecate.

– Ploaia s-a oprit. Mâine vom verifica cireada.

– Nu plouă? repetă Jill, profitând de ocazie. Dacă nu vă supărați, voi sări peste cafea. Am stat toată ziua înăuntru, aș vrea să mă plimb. Riordan era în spatele ei, așa că nu văzu când îi făcu cu ochiul lui Kerry.

– Nu ne supărăm, răspunse Kerry.

– Îmi iau puloverul. Mai bine să văd dacă Mary poate să-mi împrumute o lanternă. Nu vreau să mă împiedic pe întuneric și să-mi rup piciorul.

– Vin cu tine, spuse Riordan.

– Nu e nevoie, refuză ea. Mă descurc.

– Sunt sigur că te descurci, dar totuși vin cu tine.

Jill ezită, lăsând impresia că vroia să-l contrazică. Riordan nu era ușor de manipulat.

– Bine, cedă ea în timp ce se priviră. Mă duc să-mi iau puloverul.

Pulsul îi bătea puțin cam tare când coborî cu puloverul în mână. Probabil era din cauza ochilor cenușii care o priveau. Zâmbi. Își periase părul.

Fără falsă modestie, știa că arată atrăgătoare și inocentă. Acum se străduise să fie atrăgătoare, nu inocentă. Poate că Riordan disprețuia fluturii, dar era bărbat, altfel n-ar fi umblat cu Sheena.

Trecu vioaie prin hol și ieși pe ușa pe care el i-o ținea deschisă. Îl aștepta să închidă ușa. Apoi o luă pe cărarea pietruită. Se prefăcu indiferentă că el mergea după ea.

Alesese intenționat cărarea de-a curmezișul pajiștii. Aici mergea în lumina lunii, care îi reliefa buzele și îi accentua culoarea blondă a părului.

Privi peisajul. Nu era nevoie să se prefacă încântată. Luna era chiar în fața lor, dominând strălucirea stelelor pe cerul negru. În depărtare, Jill vedea norii de ploaie și fulgerele care se aprindeau printre ei.

– E frumos, murmură ea ca și cum ar fi vorbit singură, dar nu uitase că Riordan era cu ea.

– Da.

Cinismul răspunsului o miră pe Jill. Privindu-i profilul, își dădu seama că era impresionat de frumusețea nopții sau a ei. Expresia lui dură fusese îmblânzită de razele lunii, conferindu-i o atracție periculoasă, nemiloasă.

Jill uitase cât de înalt era. Mergând alături de el, era conștientă că era musculos.

– Nu crezi că e frumos?

Un chibrit aprinse o țigară, apoi fu stins. Ochii lui metalici o priveau.

– Vrei să-ți fac un compliment, o tachină Riordan.

– Un compliment? repetă ea nedumerită.

– Nu vroiai să fiu impresionat de drăgălășenia ta în lumina lunii? Zâmbi batjocoritor.

Mânia îi străluci în ochi.

– Nu. Vocea ei era calmă și indiferentă.

Privi înainte, simțindu-i privirea care știa că vroia să-i trezească admirația. Dar n-ar fi admis.

– Nu se presupune că ar trebui să vorbim despre Todd și Kerry? Vocea lui sarcastică o zgândărea.

Jill continua să meargă, privind pajiștea fără să vadă nimic.

– Dacă vrei, ridică ea din umeri.

– Nu de asta m-ai invitat să merg cu tine?

– Nu te-am invitat, Riordan. Tu ai venit, îi aminti ea, privindu-l mulțumită printre gene.

El era amuzat.

– Știu că vroiai să vin cu tine. Nu mi-am dat seama de ce.

– Am vrut să iau o gură de aer, se apără ea. Își dădu capul pe spate. Seara e prea liniștită ca să ne certăm.

– Ai fost pașnică toată seara. De ce, Jill? Pronunțarea aspră a numelui ei o făcu să simtă un gol în stomac.

– Ți-am spus deja.

– Ai spus un motiv, dar nu cel adevărat.

Acest bărbat era versat.

– De ce nu-mi spui tu care e adevărul? îl provocă ea.

– Îmi imaginez că o fată frumoasă ca tine s-a obișnuit să fie admirată de sexul opus. După o săptămână aici, ai nevoie de compania unui bărbat, sugeră Riordan ironic. Puțin flirt, ca să nu-ți ieși din mână.

– Și crezi că te-am păcălit să vii cu mine pentru asta? întrebă Jill, cu capul dat pe spate, cu părul blond luminat de lună.

– Ai ales o atmosferă romantică, o tachină el. O plimbare sub clar de lună pe o cărare care se îndepărtează de casă, doar noi doi.

Înghiți în sec și-și dădu seama că se depărtaseră de casă. Erau singuri pe pajiște, în lumina lunii.

– Dacă asta vroiam, mi-aș fi ales un bărbat care să se simtă atras de mine. Tu mi-ai spus că nu-ți place de mine, răspunse ea cutezător.

– Din contră, sunt atras de tine. Cred că ești o mică vrăjitoare cu planuri mari, dar asta nu mă împiedică să te doresc. Ești o femeie foarte frumoasă.

Lipsa de delicatețe a declarației lui îi dădu fiori de gheață.

– Păstrează-ți complimentele pentru Sheena. Sunt sigură că ea le va aprecia mai mult decât mine, răspunse Jill.

O prinse cu două degete de bărbie și o întoarse cu fața spre el.

– Ești geloasă? întrebă el ironic în timp ce roșeața ei nu mai putea fi ascunsă de lumina slabă.

Cu ochii în flăcări, se depărtă de el.

– Ești încrezut, arogant…

Îi puse o mână la gură. Vru să scape, dar se trezi la pieptul lui.

– Mă întrebam cât va dura până să izbucnești. Luă mâna de pe gura ei. Poți să țipi cât vrei. Nu e nimeni să te-audă.

– Dă-mi drumul! șuieră Jill.

Riordan zâmbi rece, răsfirându-și degetele prin părul ei ca să nu se poată feri. O sărută. Jill scoase un geamăt de protest în timp ce el o săruta pe gât.

– Fă-te că te opui, spuse el sărutându-i urechea, dar știi că asta ai vrut.

– Nu, negă ea.

Gura lui îi atinse obrazul la colțul buzelor.

– Atunci, de ce ai vrut să vin cu tine? zâmbi Riordan încrezut.

Apropierea chinuitoare a gurii lui, atingând-o fără s-o sărute, o făcea să-și piardă cumpătul. Începu să tremure.

– Nu! Vorbea lângă gura lui, încălzindu-se. Am ieșit fiindcă vroiam intimitate…

– Normal, fu el de acord.

– Nu. Intimitate pentru Todd și Kerry, explică ea desperată. M-am gândit că ar fi bine să fie singuri. De aceea am vrut să vii cu mine.

Capul lui se depărtă de al ei, o sprânceană ridicată cu satisfacție.

– Acum știu adevărul, murmură el slăbind strânsoarea.

Privindu-l, Jill își mușcă buza care o mânca din cauza apropierii lui.

– M-ai păcălit, nu-i așa? îl acuză ea. Nu intenționezi să mă seduci.

– Ai dori?

– Nu! Se eliberă.

Trupul o furnica unde o atinsese el și avea un gol în stomac. Ar fi dorit? O întrebă o voce interioară.

– Nu! repetă ea cu glas tare.

– Mai bine ne-am întoarce, spuse Riordan vesel, cât încă încerci să te convingi. Dacă nu ești convinsă, voi afla singur.

Suna a amenințare. Câteodată, este mai bine să te retragi și să pierzi o bătălie, decât să pierzi războiul. În clipa aceea, Riordan o tulbura prea mult ca să gândească mai clar.

Când intrară în casă, Kerry ieși din living. Fața nu-i strălucea, cum se aștepta Jill. O clipă, uită de graba de a ajunge în dormitor.

– Unde e Todd? întrebă Jill privind curioasă spre living. Oare se certaseră?

– E în living, răspunse Kerry repede. Era atât de obosit, încât a adormit acum douăzeci de minute.

Lui Jill nu-i venea să creadă. Din spate auzi un râs. Îl privi mânioasă pe Riordan, care râdea. Nu-l mai văzuse așa.

– Ce ironie, Jill, spuse el.

– Ce e atât de amuzant? se încruntă Kerry după ce Riordan plecă.

Jill își duse o mână la păr, zâmbind.

– Nu întreba Kerry. răspunse ea râzând. Din punctul tău de vedere, nu cred că e atât de amuzant.

Capitolul 6

– Am schimbat așternuturile în toate camerele în afară de cea a lui Riordan, Mary, anunță Jill. Mă tem că n-am ghicit care a camera lui.

Mary Rivers mergea de-a bușilea pe hol, lustruind podeaua. Se îndreptă cu o mână la spate, pe talie.

– I-am aranjat eu camera. Doarme jos, în spate, am uitat să vă spun.

– Vrei să pun cearșafurile în mașina de spălat? întrebă Kerry, cu ele în brațe.

– Ați făcut destul. Sunteți oaspeți, nu angajate.

– Ne place să ajutăm, insistă Jill.

– E mai bine decât să stăm și să nu facem nimic. Măcar putem fi utile, adăugă Kerry. În plus,

ce e de făcut? N-am de gând să le pun în mașină, să adaug detergent și să apăs pe buton.

– În timp ce ea face asta, te pot ajuta la lustruirea pardoselei. Nepermițându-i să protesteze, Jill se aplecă să ia cârpa și să lustruiască.

– Nu vă pot lăsa să faceți asta. Menajera vru să ia cârpa din mâna lui Jill, dar aceasta se feri.

– Cum crezi că ne poți opri? întrebă Kerry, îndreptându-se spre camera cu mașina de spălat.

– Hai, Mary, insistă Jill. Lasă-ne să te ajutăm. Chiar tu ai spus că după ce gătești și deretici, ai fi norocoasă să termini curățenia de primăvară la toamnă. Suntem aici de peste zece zile. Nu putem sta degeaba în timp ce tu muncești.

– Vă faceți paturile și țineți curățenie în camerele voastre. Mie îmi ajunge.

– Lasă-ne să te ajutăm mai mult. Nu mereu, ci din când în când, ca acum. Nu prea avem ce face altceva, spuse Jill.

– Mă dau bătută! Mary ridică brațele în aer. Mă duc să mai aduc o cârpă și vom lustrui împreună.

– Ne-am înțeles, zâmbi Jill.

După două ore de-a bușilea, mușchii de la umeri și brațe o dureau. Dar era o durere plăcută. Munca era o supapă pentru neliniștea care le tortura.

Serile reintrară în normal, cu Riordan dominându-i cu prezența sa pe ceilalți trei. Jill nu mai încercă să-l ia pe Riordan de lângă Todd și Kerry.

Kerry aflase de încercarea dezastruoasă a lui Jill. Jill nu admise că fusese convinsă că Riordan vroia să-i răspundă la mângâieri.

Kerry remarcase ironia întâmplării acesteia. În timp ce Jill încercase fără succes să se ferească de avansurile lui Riordan – cum credea Kerry – ea ascultase sforăitul lui Todd.

Rezultatul episodului fusese o atenție sporită în privința lui Riordan. Era sigură că acesta putea, dacă vroia, s-o atragă mai mult decât făcuse oricare alt bărbat. Ea fusese mereu stăpână pe toate aspectele unei relații și nu-i plăcea senzația de a fi vulnerabilă. Lui nu-i plăceau fluturii. Poate vroia să-i rupă aripile.

O cuprinse un fior în timp ce își aminti căldura chinuitoare a gurii lui abia atingând-o pe a ei. Se întreba cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o, nu ca o pedeapsă, cum se întâmplase când se cunoscuseră, ci un sărut pasional.

Era și o provocare. Orice bărbat după care umblase, îl sedusese. Dar Riordan? El era o excepție?

Se auzi un zgomot în hol în spatele ei. Dându-și o șuviță de păr la o parte, Jill se întoarse. Auzi pași mânioși apropiindu-se. Era Riordan.

Fu prinsă de încheietura mâinii și ridicată în picioare. Picioarele îi amorțiseră stând de-a bușilea și n-o țineau. Se sprijini de pieptul lui cu mâna liberă.

– Ce naiba se întâmplă aici!? strigă Riordan. Îi smulse cârpa din mână și o aruncă pe jos. Mary!

Jill se sprijinea de el, inima bătându-i mai tare în timp ce simțea mușchii lui. Riordan dădu drumul mâinii ei și o prinse de talie s-o susțină.

Jill avea capul dat pe spate și privea în ochii lui înghețați și mânioși. Se înfioră.

– Mary, ce e asta? Vocea lui tuna.

Mirosul lui puternic masculin o învăluia pe Jill. Îi trebuia toată puterea pentru a-și lua ochii de la el și a privi la menajeră. Mary Rivers nu părea intimidată de mânia lui. Jill îi sări în ajutor.

– O ajutam.

– Taci, Jill, spuse Riordan. Mary poate răspunde singură. Își îndreptă din nou atenția spre menajeră. Ei bine?

– Fetele s-au oferit să ajute, răspunse ea.

– Și tu ai muncit? Întrebarea îi era adresată lui Kerry care stătea lângă scări, șocată s-o vadă pe Jill captivă în labele acelui leu furios.

– Eu… am spălat, murmură ea.

Riordan înjură în șoaptă.

– Nu voi repeta, Mary. Sunt oaspeții mei și n-am de gând să meargă de-a bușilea sau să spele!

Mary Rivers era calmă, cu mâinile împreunate.

– Sunt fete sănătoase și puternice, Riordan. Doar nu te aștepți să stea degeaba toată ziua.

– Nu mă interesează ce fac. Nu vor munci ca niște servitoare. E clar?

– Cum ne poți opri? îl provocă Jill. Mary a încercat și n-a reușit. Nici măcar nu erai aici. I-am luat cârpa din mână și am cerut s-o ajut.

Brațul din jurul taliei ei se încordă, strângând-o la piept. Ochii lui o priviră aspru.

– Nu te amesteca. Se întoarse spre Mary. E clar?

– Nu e vina mea. Menajera îi susținea privirea, neclintită. Așa cum ai spus, sunt oaspeți. E responsabilitatea ta să le distrezi. Dacă neglijezi asta, nu ai dreptul să-ți pierzi cumpătul fiindcă au găsit un mod de a-și umple timpul.

– Ține minte că nu faci parte din familia asta, ci ești o angajată plătită!

Pintenii de la cizmele lui sunară în timp ce se îndrepta spre ușă, pe care o trânti când ieși. Jill o privi pe menajeră.

– Îmi pare rău, Mary, spuse ea. N-am vrut să-ți facem necazuri.

– O să-i treacă, ridică Mary din umeri. Ochii îi luceau. Dar între timp, trebuie să lăsați treaba în seama mea, măcar până se calmează.

Atmosfera rămase tensionată. Se simțea în toate camerele. Cina fu și ea tensionată în seara aceea.

Dispoziția lui Riordan nu se îmbunătățise. O atmoasferă încărcată plutea prin casă în timpul cinei. Nici măcar plecarea lui neașteptată după masă nu-i liniști. La fel fu a doua zi.

Anunțul lui la cină, a doua zi, fu o surpriză.

– Să călărim în munți? repetă Todd cuvintele lui Riordan.

Riordan nu fu afectat de uimirea celorlalți.

– Putem pleca luni dimineața. Fetele vor avea astfel timp să se obișnuiască să călărească pe cai. Vom fi plecați două zile.

– Cai? înghiți Kerry în sec.

Sprâncenele lui Riordan se arcuiră, amuzate.

– Da, cai. Doar nu vrei să mergi pe jos?

– Nu, bineînțeles, spuse Kerry agitată, privind să vadă reacția lui Jill.

– Ai spus că știi să călărești, îi aminti Riordan lui Kerry.

– Știe să călărească, răspunse Todd în locul ei, luând-o de mână. Voi alege o iapă blândă pentru tine.

– Dar tu, Jill? întrebă Riordan, privind-o impasibil. Știi să călărești, sau vrei și tu o iapă blândă?

Vocea lui era ironică.

– Știu să călăresc, răspunse ea nesigură.

– Nu pari prea entuziasmată, comentă el.

– Poate, pentru că nu cred că te bucuri că ne-ai invitat.

– Jill! șopti Kerry, rugând-o să fie precaută.

– Crezi că micul discurs al lui Mary de ieri care mi-a amintit responsabilitățile mele de gazdă m-a obligat să sugerez asta? o provocă Riordan, privind-o gânditor.

– Da, așa cred.

– Ei bine, ai dreptate. Întrebarea e, vrei să mergi?

Jill vroia. Ultima dată plecase în excursie cu fratele ei, în Yellowstone. Dar Kerry nu era obișnuită. Bineînțeles, prietena ei ar fi făcut orice îi cerea Todd.

Își ridică bărbia, privindu-l pe Riordan. El știa că logodnica lui Todd era timidă cu animalele, mai ales cu cele mari cum erau caii, și nu avea

porniri aventuroase care s-o scoată din casă. Jill fusese cu ideea să se plimbe în jurul casei.

Singura nemulțumire a lui Kerry de când stăteau aici fusese că nu-l văzuse pe Todd atât de des cât ar fi vrut. Ar fi fost mulțumită să stea pe lângă casă.

Jill n-o condamna pe Kerry că nu vroia să exploreze lucruri noi, dar Riordan, da. Considera asta un defect. Era timpul ca el să afle că aceasta avea curaj, se gândi Jill. Oricât de mult își dorea Kerry siguranța unei case, ar fi mers oriunde ar fi luat-o Todd. Pentru Kerry, casa era acolo unde era bărbatul ei.

Dacă Riordan se aștepta s-o audă pe Kerry plângându-se de greutățile drumului lung sau să se sperie de insectele din cort și de strigătele animalelor sălbatice în noapte, va avea o surpriză.

Jill zâmbea gândindu-se la asta.

– Da, răspunse Jill în cele din urmă. Mi-ar plăcea să vin.

– Atunci e hotărât, spuse Riordan. Voi face pregătirile necesare.

***

Trei zile mai târziu, în zori, se îndreptau călare spre munți. Bucuros de plimbare, calul lui Jill fornăi, scoțând aburi în aerul rece al dimineții.

Tăcerea părea fermecată. Doar că nu era chiar liniște. Iarba fâșâia sub copitele cailor, și de pe ea picau picături de rouă. În jur se auzea ciripitul păsărilor care se trezeau. Șaua de piele pârâia ritmic.

– Te-ai răzgândit? întrebă Riordan.

Acoperișurile fermei aproape dispăruseră în depărtare și Jill privi în față. Fața îi strălucea când îl privi pe Riordan care trăgea după el calul cu proviziile.

– Deloc, îl asigură ea privind ochii cenușii și ironici.

Soarele apăru pe piscurile de la răsărit. Muntele reflecta nuanțele luminii lui aurii.

Când intrară în pădurea de pini, mirosul lor umplea aerul. Riordan mergea în frunte urmat de Jill, apoi de Kerry, iar Todd era ultimul. Mergeau în șir indian printre copaci și nu puteau discuta. Lui Jill nu-i păsa. Își savura propriile gânduri.

Erau destule animale. O gaiță îi urmări un timp din copaci ca pe niște intruși. Veverițe se ascundeau după copaci, așteptându-i să treacă și apoi căutând mâncare.

La marginea unei poieni, calul lui Jill se opri. Riordan se oprise. Jill privi în jur curioasă.

Două căprioare îi priveau nemișcate. Apoi o luară la fugă, sărind grațioase prin iarba cu flori.

Riordan își îndemnă calul roib spre poiană. Jill îl urmă. O clipă, ignoră peisajul și privi umerii largi din fața ei.

Riordan era relaxat, una cu calul și peisajul, ca un animal sălbatic. Se încălzise și își descheiase jacheta din piele de căprioară. Soarele îi arunca umbre pe fața sculptată, iar virilitatea lui atrăgea ca un magnet.

Riordan era în elementul lui în sălbăticie, se gândi Jill, încercând să se controleze. Își luă privirea de la el și privi peisajul. Dar tot mai des privirea îi era atrasă de el.

Copacii începură să se răărească și ajunseră pe un platou plin cu iarbă, stânci și flori sălbatice.

Piscurile munților se ridicau în jur. Erau doar pe un deal pitic în comparație cu piscurile înalte.

Totuși, culmea dealului o chema pe Jill. După culme, valea șerpuia printre zidurile de fortăreață ale munților. Ajunse lângă Riordan.

– Mergem în vârful dealului? întrebă ea.

– Am putea. Întoarse calul spre cei doi din urmă. Mergem în vârf, Todd.

– Ne întâlnim pe creastă.

Nu asta vroia Jill. Ar fi vrut ca toți patru să vadă priveliștea, dar nu putea protesta. Riordan dădu pinteni roibului, care o luă la trap. Jill îl urmă.

Culmea dealului era mai îndepărtată și mai abruptă decât crezuse. Riordan o ducea spre un pin singuratic de pe vârf.

– Nu mi-am dat seama că e atât de departe, spuse ea când ajunseră în vârf. Privi panorama care îți lua suflarea. Dar a meritat.

În depărtare, ferma era aproape ascunsă total de pini. În vale era o pajiște verde. Orizontul era dominat de piscuri înzăpezite și văi neumblate.

Riordan descălecă, înfășurând funia calului cu proviziile de oblânc.

– Ne vom odihni aici.

Ea descălecă mai stângaci. Văzu o formă întunecată pe cer.

– Riordan, privește! șopti ea emoționată. E un vultur sau un șoim?

– Un vultur. Privirea lui rămase fixată pe acesta. Jill se apropie de el inconștient. E un vultur pleșuv. Aici încă îi poți vedea.

Nu-și putea lua ochii de la vulturul care plutea sus pe curenții de aer de deasupra munților.

– Ești sărac dacă n-ai văzut un vultur zburând liber.

– E o afirmație profundă.

În ochii lui i se păru că vede o sclipire de admirație. Vederea vulturului o înveselise. Era ca un pahar cu vin.

– Vrei să spui fiindcă vine de la mine, răspunse ea cu îndrăzneală. Nu te așteptai la asemenea afirmații.

În ochii lui Riordan străluci puțin timp amuzamentul. Briza ridică șuvițe aurii din părul lui Jill.

– Iar vrei să mă învârți pe degete? o tachină el blând.

Jill își desfăcu jacheta albastră de velur, ca briza răcoritoare să-i atingă pielea.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, ridică ea din umeri.

– Ai știut când mi-ai sugerat să venim pe culme că prietena ta va ocoli. Mângâind gâtul calului, trecu pe lângă el și veni lângă Jill. Iar ai vrut să fie singură cu Todd?

– Dacă spui tu. Oftă și își îndreptă fața spre soare, încălzindu-se, ținându-și jacheta deschisă cu mâinile. Mă simt prea bine ca să mă cert cu tine, Riordan.

– Nu mă certam, răspunse el blând.

– Nu? Era amuzată.

Privind printre genele aurii, îi văzu ochii ironici. Privirea lui alunecă de pe fața ei pe sânii plini de sub bluză. Jill simțea că se încălzea sub privirea lui.

– Cred că încerci să flirtezi cu mine, spuse el, trecând pe lângă ea ca să ia un bidon de la șaua lui.

Studiindu-i părul negru și umerii largi, își aplecă într-o parte capul, simțindu-se plină de îndrăzneală.

– Și dacă aș flirta, ce-ar fi?

Riordan deșurubă dopul bidonului și i-l întinse.

– Cred că ești surclasată.

Ochii ei albaștri străluciră pe deasupra gurii bidonului în timp ce bea apă. Simțurile ei erau în alertă și era gata să facă față provocării. Îi dădu bidonul înapoi.

– Nu cred că mă cunoști prea bine, răspunse ea blând, avertizându-l.

Dacă nu ar fi dus bidonul la gură, Riordan ar fi văzut provocarea din ochii ei. Jill ridică mâna și atinse bidonul, vărsându-i apă pe față. Deși ochii cenușii o priveau amenințător, nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Obrăznicătură mică! strigă Riordan, dar fără să fie într-adevăr furios. Puse dopul bidonului și se apropie amenințător de ea.

Dându-se în spate, Jill se lovi de calul lui. Vru să se ferească de mâinile lui, dar el o prinse în brațe.

– Îmi cer scuze, Riordan, pe cuvânt. Nu m-am putut abține.

Brațele ei apăsau pe pieptul lui în timp ce încerca râzând să se elibereze. Dându-și capul pe spate, îl privi cu ochii ei albaștri.

Lumina din ochii lui nu era mânie și zâmbetul ei pieri. Îi privi gura aspră, masculină, care era aproape de a ei.

În clipa următoare, îl luă după gât și gura lui o sărută sălbatic. Își întredeschise buzele răspunzând pasiunii lui. Mâinile lui alunecară sub jacheta ei, mângâind-o pe spate și trăgând-o spre el.

Uită de inhibiții, abandonându-se mângâierilor lui experte. O dorință primitivă îi curgea prin vene. Tremura de plăcere în timp ce el o săruta pe gât. Sânii păreau că i se umflă în timp ce el îi strângea în mână, făcând-o să vrea mai mult. Gura lui flămândă și posesivă se întoarse spre a ei.

Zgomotul de copite pe piatră spulberă vraja.

– Riordan, vii o dată? strigă Todd, de mai departe, pinul și calul ascunzându-i de el.

Ridicându-și capul fără tragere de inimă, mâinile lui Riordan alunecară pe talia ei,

ținând-o. Jill își puse capul pe pieptul lui, cu un zâmbet pe buzele care încă mai ardeau din cauza sărutului lui.

– Venim imediat, strigă Riordan.

Emoția o înfioră. Pe obraz simțea respirația lui și bătăile dezordonate ale inimii, la fel ca a ei. Îl putea avea.

În clipa aceea, știa că îl putea îngenunchea. Nu conta că nu-i plăcea de ea, căci o dorea. Asta îi dădea puteri lui Jill să-și atingă scopurile.

Riordan se îndepărtă și se duse să strângă chingile cailor. La prima vedere, părea netulburat de îmbrățișarea lor. Ochii cenușii erau calmi, impenetrabili ca granitul. Se controla remarcabil.

– Încalecă, spuse el, ridicându-se în șa.

Ochii lui se îngustară gânditori când Jill îi zâmbi amețită și îi îndeplini ordinul. Excursia asta se anunța mai interesantă decât crezuse Jill. Îl privi șăgalnic printre gene și îl urmă.

Capitolul 7

Poiana înverzită era cuibărită în munți, o vale în miniatură unde muntele ezita înainte de a se ridica spre soare. Un pârâu curgea vesel, limpede și rece datorită zăpezii topite.

– Aproape că aș vrea să nu mai plecăm. Cu regret, Jill îi întoarse spatele.

– Vrei să te întorci în sânul naturii? o întrebă Riordan.

– Cam așa ceva, fu ea de acord, zâmbind de ironia lui. Ce e rău să te întorci la natură și la origini?

– E simplu dacă ai cumpărat provizii, dar nu e atât de romantic dacă trebuie să cauți mâncare ca animalele. Îi aruncă o pătură lui Jill. Șterge calul și ai grijă să se zvinte.

Calul stătea docil în timp ce ea începu să-i șteargă transpirația unde fusese șaua.

– Deci nu crezi că mi-ar plăcea viața în sălbăticie?

– Tu să-mi spui. După o lună, unghiile ți se vor rupe, iar în palme vei avea bătături. Tenul tău frumos va fi ars de soare. Și cine îți va îngriji părul auriu?

Jill râse.

– De ce nu mi-ai spus de greutăți și pericole? Puteai să ataci și altceva în afară de vanitatea mea. Dar era încântată că el o admira.

– Ai nevoie de ajutor, Riordan? Todd se opri în fața calului pe care fratele lui îl freca. Tabăra e stabilită și Kerry adună lemne de foc.

– Nu, răspunse Riordan după ce privi locul de tabără. Scoate undițele și prinde cina. Eu și Jill terminăm aici.

– Ce mâncăm, dacă Todd nu prinde nici un păstrăv? îl provocă Jill când rămaseră din nou singuri cu caii.

– Meniul de subzistență constă în vechea mâncare a vestului – fasole. Zâmbi din priviri.

Era doar a doua oară când Jill îl vedea zâmbind natural. Înima îi bătu mai repede, căci era atrăgător.

Bătând pe crupă calul lui Todd ca să se dea la o parte, Riordan se apropie de propriul cal înșeuat. Jill termină cu calul ei și se duse la roib, mângâindu-l pe bot. El suflă ușor în palma ei, cu ochi curioși.

– Care e numele calului tău? întrebă ea, trecându-și degetele prin coamă.

Riordan ridică din umeri, indiferent.

– Băiatul. Animalul. Ironia îi strălucea în ochi. Câteodată, alte nume pe care un domn nu le-ar repeta în fața unei doamne.

– Nu are nume? Era surprinsă.

– Nu. E doar un animal. Sunt câțiva cai la fermă care se presupune că au nume, cei înregistrați. Luă șaua de pe spatele calului,

punând-o pe umăr și ducând-o lângă celelalte. Se întoarse să șteargă calul. Acesta e un cal de munte, fără pedigriu.

– Chiar nu dai nume cailor tăi? insistă Jill. De ce?

Borul pălăriei era tras pe fața lui, umbrind-o. Nu putu fi sigură, dar crezu că expresia feței lui se înăsprise. El tot nu răspundea. Jill credea că-i va ignora întrebarea.

– Aveam cam cinci ani când tata mi-a dat primul cal, care avea culoarea căprioarei și-l chema Yellowstone Joe. Ca orice băiat, îmi imaginam că era cel mai bun cal din lume. Când aveam doisprezece ani, într-o zi de vară, am plecat cu el în munți, la vânătoare. Încet-încet s-a făcut după-amiază. Eram departe de fermă, nu aveam șanse să ajung până seara, decât dacă o luam pe scurtătură. Trebuia să cobor o pantă abruptă, cu pietre. O mai luasem cu Joe pe acolo, dar n-am luat în considerare că recent avusese loc o furtună. Când am început să coborâm, solul

aluneca sub noi. Am căzut de pe cal și m-am rostogolit până jos. Joe și-a rupt picioarele din față.

Pieptul ei se strângea dureros, ochii albaștrii se întunecară gândindu-se la durerea lui. Dar după emoția din vocea lui, părcă discuta despre vreme.

– Eram departe de casă și nu aveam cum să-l ajut. Nu-l puteam lăsa așa, suferind și neajutorat. Știam că trebuia omorât și nu mai era nimeni acolo în afară de mine. Am tras de două ori ca să-l ucid. Am plecat pe jos acasă. Tata și o echipă de căutare m-au găsit pe la nouă seara.

Printre lacrimi, Jill nu-i distingea fața, dar știa că era îndreptată spre ea. Gura lui avea o expresie cinică.

– Nu mai dau nume la ceva ce aș putea distruge. Caii sunt doar animale, ca vitele pe care le tai ca să le mănânci. Asta e lecția, concluzionă Riordan rece.

– Da, înțeleg. Avea un nod în gât și-i părea rău pentru băiatul de doisprezece ani. Știa că dacă plângea, el o va disprețui. Cred că mă duc s-o ajut pe Kerry…

– Du-te, fu el de acord. N-am nevoie de tine. Termin și singur.

Jill se întrebă dacă încetase să mai aibă nevoie de cineva din ziua aceea, când avea doisprezece ani. Cu doi ani înainte, mama lui îl părăsise pentru un motiv pe care nu-l înțelegea. Era de mirare că ajunsese atât de aspru și de cinic? Ar fi vrut să-l ia în brațe pe băiețelul acela și să-i aline durerea. Doar că Riordan nu mai era un băiețel și nu-și îngăduia să sufere.

Oricât încerca, Jill nu putea uita scena pe care el o descrisese cu indiferență. O bântuia și urâțea frumusețea poienii. Acea întâmplare de demult nu-l mai făcea să sufere. Era o proastie să sufere ea.

Asta nu schimba faptul că-l putea îngenunchea. Putea folosi atracția fizică pentru ea să-l facă să aprobe căsătoria lui Todd cu Kerry.

Cruzimea care se cuibărise în sufletul lui nu va ezita să folosească orice mijloc i-ar fi fost la îndemână. Nu-l putea răni din nou. El nu mai putea fi rănit. Lui nu-i era milă de nimeni, așa că de ce i-ar fi fost ei milă de el?

Păstrăvii prinși de Todd fuseseră fripți deasupra tăciunilor, apoi serviți cu biscuiți sărați și roșii dintr-o conservă. Fusese o masă delicioasă, doar că lui Jill nu prea-i fusese foame.

Privea ibricul de cafea de lângă foc. Kerry îl luase pe Todd să spele farfuriile la pârâu. Nu făcuseră tabăra lângă pârâu deoarece Riordan spusese că animalele sălbatice trebuie să bea apă noaptea și nu să se sperie de ei. Explicația n-o liniștise pe Kerry.

– Mai vrei cafea? întrebă Riordan umplându-și din nou paharul.

– Nu. Părul lui Jill reflecta flăcările.

De la pârâu, auzi strigătul speriat al lui Kerry și râsul lui Todd care spunea că era doar un raton inofensiv. Colțurile buzelor lui Riordan se ridicară.

– Prietena ta e cam neliniștită.

Tonul lui vag disprețuitor îi făcu ochii să lucească precum niște diamante albastre, reci și tăioși și inima i se împietri pentru el. Nu mai era nehotărâtă. Cum îndrăznea să critice emoțiile de teamă ale lui Kerry, când el nu avea emoții deloc?

– Ce vrei, Riordan? Kerry n-a mai fost în excursie în sălbaticie. Nu e atât de greu de înțeles că atunci când ești în locuri străine, cu creaturi sălbatice străine, ți-e puțin teamă.

– Ție nu ți-e teamă?

– Nu. Îi înfruntă privirea. Dar familia mea mergea des în excursie cu cortul în Yellowstone, în weekenduri, așa că nu e ceva nou pentru mine.

– Văd că-ți aperi prietena, o ironiză Riordan.

– Văd că vrei încă să-i desparți, răspunse Jill, stăpânindu-și mânia.

– Nu mi-am dat seama că fluturii pot fi atât de iritabili. Care e problema, Jill? o tachină el.

Închizând ochii ca să se calmeze, respiră adânc.

– Majoritatea fluturilor probabil că nu-și petrec o zi în șa pe munte.

– Ai înțepenit?

– Cum de ți-ai dat seama? răspunse ea, arcuindu-și spatele care o durea. Privi focul de tabără.

Acele de pin foșniră, avertizând-o prea târziu că Riordan se apropia. Vru să se întoarcă, dar el o prinse de umeri și-i masă spatele. Un geamăt de durere și plăcere ieși de pe buzele ei.

– Dacă nu ai ține atât la Kerry deoarece e prietena ta, ai vedea că nu se vor potrivi pe termen lung și ți-ai uni forțele cu mine să-i despărțim înainte să facă o mare greșeală.

Degetele lui făceau minuni cu durerea ei. Ar fi vrut să nu vorbească, dar interveni.

– Nu-ți cunoști bine fratele, Riordan, murmură ea. Probabil crezi că a trecut de despărțirea părinților tăi relativ neatins. Dar greșești. Și-a ales o soție care știe că va fi mereu alături de el. Dacă ai crezut că această excursie va scoate în evidență deosebirile dintre ei, n-ai reușit. Dacă el a aflat

ceva, e că Kerry a venit fără să se plângă, adaptându-se cât de bine a putut condițiilor.

– Dar va continua să facă asta? o ironiză Riordan.

Degetele lui puternice o toropiseră, dar la această întrebare Jill se crispă și o lumină îi străluci în ochi.

– Nu împotriva lui Kerry ești tu, nu-i așa Riordan? Ci împotriva căsătoriei. Pe oricine ar fi ales Todd, n-ai fi fost de acord.

– Nu, răspunse el amuzat.

Ea râse, neașteptându-se ca el să admită atât de nonșalant. Privi peste umăr la fața lui.

– Chiar disprețuiești femeile atât de mult? Îl privi în ochi.

Zâmbi răutăcios.

– Dar tu ce crezi despre bărbați, Jill? Îi admiri? Îi disprețuiești? Îi consideri egali? Sau îi învârți pe degete și îi părăsești când nu te mai amuză?

Acuzația lui ironică lovi prea aproape de țintă. Avea tendința să se joace cu bărbații, dar nu cu

cruzime. În sinea ei exista speranța că bărbatul pe care îl va vâna va fi cel pe care îl iubește. Doar cu Riordan nu avea scrupule.

Își umezi buza de jos cu un gest senzual. O strălucire răutăcioasă îi lumină ochii provocatori.

– Dar tu, Riordan, chiar disprețuiești totul la femei? Sau crezi că sunt folositoare din când în când?

Riordan zâmbi.

– Din când în când, răspunse el rece.

Jill îi privi gura, simțind că inima îi bătea mai tare.

– Ca în dimineața asta pe deal? O clipă, uitase că și ei îi plăcuse. Se gândea doar la cum îl impresionase.

Ochii lui se îngustară gânditori, ca și cum ar fi măsurat adâncimea capcanei pe care ea i-o întinsese.

– Ție ți-a plăcut?

– Dar ție? întrebă Jill.

O îmbrățișă. Simțindu-i trupul musculos, ameți. Își puse capul pe brațul lui și el îi privi fața perfectă. Jill se relaxă. O mână o cuprinse de șold.

Apoi, gurile lor se întâlniră. Focul pe care îl uitase o ardea din nou. O atinse blând, sărutând-o amețitor. Acum, Riordan o seducea pe ea. Dar nu-i păsa. Vroia să se înece în uitarea senzuală a mângâierilor lui.

Dar rezistă. Se smulse de lângă gura lui și îl împinse cu mâinile în piept. Pielea îi ardea la atingerea lui.

Degete puternice îi prinseră bărbia, ridicând-o. Nu îndrăznea să-l privească în ochi de teamă că va fi vrăjită și îi privi gura sigură. Degetele lui o mângâiară pe gât și se opriră pe sâni.

– Te vreau, spuse Riordan cu o aroganță blândă.

Da, o dorea, se gândi Jill, dar nu destul, nu încă. Apropiindu-se de el, își flutură buzele peste ale lui, ca și cum ar fi cedat forței lui dominante. Apoi, dintr-o mișcare, era departe de el, în picioare lângă foc. Simțea cum o privea respirând sacadat și încercă să se calmeze. Picioarele îi erau moi.

Riordan n-o urmă, părea relaxat. Ea vroia să câștige.

– Iartă-mă Riordan. Mi-am pierdut capul.

– De ce să te iert? Mi-a plăcut.

– Și mie… cam prea mult. Acesta era adevărul, dar o spunea calculat. Todd și Kerry trebuie să se întoarcă. Mai vrei cafea?

– Cum nu avem nimic mai tare… fu el de acord.

Uitând că ibricul stătuse deasupra focului, vru să-l ia în mână. Îi dădu drumul imediat.

– Vezi să nu te frigi, spuse Riordan, aruncându-i un prosop.

Jill umplu o ceașcă pentru el și una pentru ea. Abia se așezase, puțin mai la distanță de Riordan, când veniră Todd și Kerry.

– A, cafea! Todd îngenunche lângă ibric, luându-l înțelept cu prosopul. Am auzit o pumă? îl întrebă el pe Riordan așezându-se lângă foc, cu Kerry în brațe.

– Da, spuse Riordan. Jill tresări, iar el o ironiza din priviri că nu auzise nimic cât timp fusese în brațele lui.

– Nu vrei s-o vânăm? se încruntă Todd. Ar putea da iama în viței.

– Până una-alta, vânează căprioare. N-am nimic de obiectat. Astfel, nu vor mai fi multe căprioare să împartă pășunea cu vitele mele. Dacă se dă la viței, va trebui să scap de ea, ridică Riordan din umeri.

Kerry se înfioră.

– Sper să n-o facă.

– Și eu, răspunse Riordan. Din partea mea, e loc pentru toți. Puma are dreptul să supraviețuiască. Dacă se poate, o voi alunga, n-o voi ucide. Asta nu e întotdeauna posibil.

Lui Jill i se puse un nod în gât fiindcă Riordan simțea compasiune pentru animalele sălbatice și nu pentru oameni.

Mai târziu, cuibărită în sacul de dormit, privea stelele. Multe lucruri privitoare la Riordan le înțelegea. Cinismul, asprimea lui, aversiunea pentru o relație de durată cu o femeie. Mai erau și alte trăsături? Acel băiețel de doisprezece ani se ascundea încă în el, sensibil și singur?

Soarele dimineții o făcu pe Jill să uite toate întrebările la care nu găsise răspuns peste noapte. Răspunsurile oricum nu aveau mare importanță. Era hotărâtă să-și urmeze planurile. Dar își dădu seama că juca un joc periculos, amăgindu-l pe Riordan cu promisiuni pe care nu intenționa să le împlinească.

În timp ce Kerry turna apă pe resturile focului, Jill scormoni tăciunii să se asigure că sunt stinși. Todd înșeua caii, iar Riordan îl încărca pe cel cu provizii.

– E stins, anunță Jill zâmbind.

– Noaptea trecută… spuse Kerry. Noaptea trecută te-am văzut cu Riordan. Jill, ce faci? Ochii căprui o priveau, ca și cum ar fi fost sigură că prietena ei își pierduse capul.

– Ceea ce se vedea. Îl lăsam pe Riordan să mă vâneze, răspunse Jill. Privi gânditoare umerii largi ai bărbatului în chestiune. Știi vechea zicală, Kerry, „un băiat vânează o fată până ea îl prinde“. Ei bine, îl voi prinde pe Riordan.

– Vrei să spui că te-ai îndrăgostit de el? întrebă Kerry, neîncrezătoare.

– Nu, prostuțo, râse Jill. Nu sunt așa proastă. Dar cred că îl voi face să fie de acord cu nunta ta până trece luna. Nu e rezonabil, acest bărbat. Nu pot decât să folosesc șmecherii feminine.

– O, Jill, crezi că asta trebuie să faci?

– Nu contează ce trebuie. O fac.

– Hai, scumpo. Suntem gata de plecare. Todd ținea frâul calului lui Kerry și conversația dintre ele se încheie.

Munții din est reflectau lumina purpurie a soarelui din vest care apunea când ajunseră la fermă. Pe drumul de întoarcere, Jill nu încercase să intre în vorbă cu Riordan sau să flirteze cu el. Era vremea să fie inabordabilă, să-l încurajeze dacă încerca ceva, dar să nu fie intimă cu el.

Un muncitor de la fermă le luă caii. Jill zâmbi când Riordan o ajută să descalece, ignorând faptul că mâinile lui rămaseră mai mult pe talia ei după ce descălecă.

– Sper că Mary a făcut o friptură enormă cu cartofi și sos, declară Todd. Brațul lui o ținea pe Kerry pe după umeri în timp ce se îndreptau toți spre casă.

– Sper să-ți ghicească gândurile și să ne aștepte o cadă plină cu apă fierbinte, interveni Jill. Pot mânca mai târziu.

– Voi fetelor puteți să leneviți în cadă dacă doriți, spuse Todd. Eu voi face un duș și voi mânca.

– Să nu mănânci tot. Și mie mi-e foame, râse Kerry.

– E o mașină în fața casei. Todd îl privi pe fratele său. Se pare că ai o vizitatoare.

Jill recunoscu mașina maro. Aparținea Sheenei Benton. Nu era chiar modul în care Jill vroia să-și încheie ziua. Îl privi pe Riordan și el o privea atent. Se aștepta să fie dezamăgită.

– Poate rămâne la cină, sugeră ea nonșalantă.

– O voi invita, spuse Riordan.

Todd îi privea pe rând. Văzuse și el ce văzuse Kerry noaptea trecută.

– Va fi o seară interesantă, spuse Todd. Kerry îi dădu un cot în coaste.

Intrând în casă prin spate, găsiră bucătăria goală, dar mirosind apetisant. În hol, auziră vocea Sheenei. Jill nu distingea ce spunea, dar era evident că vorbea cu Mary.

– O, Riordan, ai venit, toarse Sheena când intrară în hol.

– Bună, Sheena, o salută Riordan. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

– De fapt, tocmai plecam. Mary mi-a spus că ai plecat în excursie și nu știam când te întorci. Ați fost doar voi patru? Ochii ei de tigroaică aruncau fulgere spre Jill.

– Doar noi patru, răspunse Jill zâmbind provocator.

– Cred că a fost un drum lung. Pari obosită și țeapănă, răspunse Sheena.

Miau! gândi Jill, văzând ochii ironici ai lui Mary. Sheenei nu i-ar fi plăcut să se râdă de ea.

– Ai dreptate, spuse Jill. Deși, îl privi pe Riordan, a meritat!

Sheena era geloasă. Riordan era amuzat.

– Cu ce treburi pe aici, Sheena? întrebă el. Ai treabă sau vrei să te distrezi?

– Treabă. Ochii ei spuneau că treaba depindea de el. Speram să te conving să vii pe la mine într-o seară să verificăm registrele contabile.

– Vineri seara e bine? Nu părea surprins de cererea ei, ceea ce o făcu pe Jill să creadă că era ceva obișnuit sau o acoperire pentru o întâlnire. Sau amândouă.

– E bine vineri, toarse Sheena, zâmbind triumfătoare. Acum plec și vă las să vă spălați de praf.

– Nu rămâi la cină? întrebă Jill cu inocență. Avea o imensă satisfacție să o facă ea acum pe gazda. Sunt sigură că ne ajunge mâncarea.

– Poți rămâne dacă vrei, interveni Riordan.

– Mulțumesc, scumpule, toarse Sheena. Dar știu că sunteți obosiți. Ne vedem vineri.

Capitolul 8

Jill se feri de o albină. Ridicând o mână să-și apere ochii de soare, privi din nou camionul parcat lângă gard, cu ușile din spate deschise. După el era Riordan. Jill își strânse degetele pe sticla de bere rece, nesatisfăcută.

După excursie, nu-l prea mai văzuse pe Riordan. O mulțime de obstacole îi apăruseră în cale, de la animale bolnave la mașini defecte. Planurile ei amenințau să stagneze dacă nu făcea ceva. Azi era vineri și era imperativ să facă ceva să-l impresioneze pe Riordan înainte să plece la Sheena diseară.

Jill era sigură că dacă ar fi avut destul timp putea învinge concurența femeii mai în vârstă. Dar n-avea mult timp. După vreo săptămână, ea și Kerry trebuia să plece.

Dacă muntele nu vroia să vină la Mahomed, Mahomed va veni la munte. Din fericire, Riordan repara un gard lângă casă astăzi, deci Mahomed nu trebuie să meargă prea departe.

Apropiindu-se de camion, își atinse bluza pe care o legase la abdomen. Șoldurile îi erau bronzate, căci ea și Kerry făcuseră plajă. Pretindea că își înnodase bluza din cauza căldurii, dar în realitate vroia să atragă atenția asupra taliei ei subțiri și asupra liniilor coapselor și sânilor.

– Bună! spuse Jill, vârându-și degetul mare în gaica de la pantaloni și ocolind spatele camionului. Ai mult de muncă?

Ridicându-se de lângă gard, Riordan privi peste umăr, o licărire ciudată sclipindu-i o clipă în ochii cenușii. Jill se opri lângă camion, emoționată. Un tors gol, bronzat, plin de transpirație, îi apăru în fața ochilor. Cămașa lui Riordan era pe gard.

– Ai ieșit să te plimbi? întrebă el ironic.

Își scoase mănușile de piele și se apropie de Jill. Văzu sticla maro din mâna ei.

Ea își luă ochii de la părul de pe pieptul lui și privi sticla. Cerule, își văzuse frații mai dezbrăcați decât atât. De ce o tulbura?

– Da, eram neliniștită și am ieșit să mă plimb, admise ea. Cum n-aveam unde să mă duc în special, m-am gândit să-ți aduc ceva rece. Soarele e fierbinte azi.

– Frumos din partea ta. Se sprijini de camion lângă Jill, lăsându-și mănușile lângă un rulou de sârmă ghimpată, din spatele camionului și luând sticla.

– Încerc să fiu de folos, zâmbi ea, încercând să-i privească ochii enigmatici. Câteodată, Riordan era impenetrabil. Ca acum.

Îl privi scoțând dopul și ducând sticla la gură. În timp ce își dădu capul pe spate ca să bea, îi privi gâtul musculos.

Ștergând gura sticlei, Riordan i-o oferi.

– Bea și tu. Probabil că ți-e sete.

Simți un nod în gât. Duse sticla la gură și simți căldurii gurii lui pe sticlă în timp ce bea.

– Unde e Kerry? întrebă Riordan, atingându-i degetele cu ale lui în timp ce lua sticla.

– În casă. Insistând că Jill înnebunise să încerce așa ceva, se gândi ea.

Era stânjenită. Își luă ochii de la Riordan și se prefăcu interesată de peisaj. Ochii cenușii o priveau în tăcere, lăsându-i impresia că greșise venind aici.

– Bănuiesc că ar trebui să te las să lucrezi, spuse ea, neavând ce altceva să spună.

– Nu încă.

O prinse brusc de încheietura mâinii.

– Am venit doar să-ți aduc ceva de băut. Mary a crezut că ți-ar plăcea o bere rece.

– Mary a crezut? Ochii lui râdeau. Poate că a uitat, căci mi-a mai trimis o bere la prânz.

La naiba! Se prinsese în propria minciună. Era o greșeală de adolescentă.

– Poate că a spus asta și am înțeles greșit, îndrăzni ea. Oricum, te reține de la muncă.

– N-am nimic de obiectat.

Sticla pe jumătate plină fu pusă în camion. Riordan o trase pe Jill spre el.

Inițiativa de a o îmbrățișa ar fi trebuit să vină la invitația ei și nu atât de curând. O trase spre el. Simțurile ei o luară razna în apropierea lui.

Își dădu capul pe spate pentru a-l privi în ochii aroganți.

– Riordan, eu…

O mână îi atinse obrazul, oprindu-i cuvintele.

– Câți bărbați ți-au spus că ochii tăi au culoarea cerului? A cerului din Montana și promițând paradisul.

O cuprinse de talie. Mirosul lui masculin puternic o amețea.

– Te rog! Degeaba încerca să pară indiferentă.

– N-ai venit aici să-mi dai niște miere de pe buzele tale, fluturaș? o tachină el. Suspină. Mâna lui o prinse de ceafă, trăgând-o spre buzele lui. Pieptul lui gol era senzual sub degetele ei, mușchii lui tari încordându-se. Se sărutară și inima ei cânta.

Melodia îi alerga prin vene. Simți firele de iarbă când Riordan o întinse pe pajiște. Mângâierile lui o excitau, făcând-o să vrea mai mult.

Bluza îi fu deznodată și nasturii descheiați. Sânii se întăriră în mâna lui și gemu abandonându-se.

Când el vru să se ridice, îl prinse după gât și-l trase înapoi. El îi îndepărtă mâinile.

– Îmi pare rău, fluturaș. Nici eu nu sunt satisfăcut, dar vine cineva.

Riordan se ridică în picioare. Emoționată, Jill nu-și dădu seama la început ce vroia să spună. Se auzea o mașină apropiindu-se. Jill se ridică cu obrajii îmbujorați și se încheie repede la bluză.

Abia terminase când mașina se opri lângă camion. Jill se întoarse. Îi veni să țipe când o văzu pe Sheena Benton.

– Vă întrerup, Riordan?

– Nici o problemă, ridică Riordan din umeri. Cu ce te pot ajuta?

– Vroiam să-ți amintesc să vii diseară. Vorbise cu Riordan, dar ura din ochii ei era pentru Jill.

– N-am uitat, o asigură Riordan privind-o atent.

– Dacă poți, vino mai devreme, sugeră Sheena.

– Voi încerca. Lui Jill îi venea rău.

– Nu te mai reține, murmură Sheena, schimbând viteza și privind-o pe Jill. Să te duc până la casă, Jill?

– Nu, mulțumesc. Prefer să merg pe jos.

Buzele roșii se strâmbară.

– Cum vrei. Trimițându-i o bezea lui Riordan, dădu înapoi.

– Te întorci, acum? o întrebă Riordan pe Jill, insinuant.

– Da, răspunse Jill roșie ca focul. Imediat.

– Aranjează-ți bluza, o ironiză el. Ai încheiat-o strâmb.

Așa era. Sigur, Sheena observase.

– Mulțumesc, așa voi face, răspunse Jill fără remușcări.

Dar în drum spre casă se simțea vinovată. Intenționase să-l prindă pe Riordan cu ajutorul atracției pe care o simțea față de ea. Nu se așteptase să-i trezească dorințele cele mai intime.

Riordan nu era la masă la cină când Jill intră cu Todd și Kerry. O lăsase pe Mary să explice în locul

lui unde era. Jill nu dorea să le spună despre întâlnirea cu Riordan și evită privirea lui Mary.

Deși mâncarea era bine preparată, nu-i simți gustul, dar se forță să mănânce. Nu vroia să fie întrebată de ce nu-i era foame. După masă, se retrase într-un colț al livingului cu o carte, acordându-le lui Todd și Kerry ceva intimitate.

Gândurile îi erau confuze. Literele din carte se începețoșară. Nu se putea concentra. Nu vedea decât portretul femeii roșcate cu ochi căprui, care atârna deasupra șemineului. Tot un fluturaș, ca ea.

Brusc, închise cartea, atrăgând privirile surprinse ale lui Todd și Kerry.

– Mă duc să văd dacă Mary are nevoie de ajutor în bucătărie, explică ea.

Dar bucătăria strălucea de curățenie, iar menajera nu era acolo. Vrând să se plimbe pe afară, se îndreptă spre ieșirea din spate.

O ușă închisă o atrase hipnotic. Știa că era camera lui Riordan. Nu intrase niciodată acolo. Era curioasă și simțea nevoia să vadă camera.

Deschise ușa cu grijă și intră, aprinzând lumina. Mica lumină de sus lăsa colțurile camerei în umbră. Jill privi în jur, observând patul de o persoană de lângă perete, cu o măsuță lângă el și un dulap lângă alt perete. Un scaun era într-un colț.

În comparație cu eleganța restului casei, simplitatea aspră a acestei camere era șocantă. Era aproape ca la mănăstire. Închise ușa ușor după ea, știind că făcea un abuz, dar neputând să plece.

Riordan era un bărbat dintr-o bucată. Bănuise asta mereu. Totuși, apropiindu-se de patul de o persoană, se mira de ce își alesese această cameră. Avea nevoie să doarmă aici ca să rămână aspru și cinic? Evita urmele de feminitate pe care Jill le observase în restul casei?

Răsfoind cartea de agricultură de pe măsuță, Jill zâmbi. Era nebună să intre aici. Camera nu-i spunea mai multe despre Riordan decât el însuși.

O pătură în dungi acoperea patul. Jill se așeză pe marginea patului. Salteaua era tare.

Deodată, văzu clanța mișcându-se și îngheță de frică. Ușa se deschise în timp ce ea se ruga să fie Mary. Era prea devreme ca Riordan să se întoarcă.

Dar silueta lui cu umeri largi și șolduri înguste apăru în cadrul ușii. Ochii cenușii o priviră. Jill avea inima în gât. Nu știa ce scuză să inventeze.

– Aceasta e o invitație neașteptată, murmură Riordan intrând și închizând ușa după el.

Jill roși, dându-și seama că stătea pe patul lui. Se ridică repede.

– Nu e nevoie să te ridici. Veneam eu lângă tine.

– Tocmai… vroiam să plec, se bâlbâi Jil.

– Nu e nevoie să te schimbi în ceva mai confortabil. Ochii lui de oțel o studiau leneș și intens, oprindu-se pe gura ei și în cele din urmă pe decolteu.

Ea și-l acoperi cu mâna.

– Nu înțelegi, protestă ea fâstâcită. Nu mă așteptam să te întorci atât de repede. Credeam că tu… vreau să spun că Sheena… Nu putea spune ce credea că făcea el cu Sheena.

– După cele petrecute după-amiaza asta, chiar ai crezut că aș prefera zgârieturile unei pisici geloase blândeții unui fluture? Zâmbetul îi dezgolea dinții de lup în timp ce se apropia.

– Nu! Respira neregulat. Știu la ce te gândești, găsindu-mă în camera ta. Am intrat doar pentru că eram curioasă. Nu e ce crezi tu, jur.

– Nu mă mai privi cu inocență, o tachină el. Nici nu nega că vizita ta de după-amiaza asta era ca să mă obsedezi când voi fi mers la Sheena. Vroiai să mă învârți pe degete, Jill. Amândoi știm asta.

Jill deschise gura să protesteze. Dar n-avea sens. Era prea emoționată ca să mintă convingător.

– Iartă-mă, dar chiar trebuie să plec, murmură ea, privind în jos și îndreptându-se spre ușă.

– Ce joc e ăsta? îi blocă Riordan drumul. O faci pe inabordabila?

– Nu mă prefac. Te rog, lasă-mă să trec. Avea loc să treacă, dar nu avea încredere în el.

– Înțeleg. Râdea cinic de ea. Ai intrat în camera mea din întâmplare, atrasă de curiozitate. Acum vrei să fugi, lăsându-mă cu imaginea ta chinuitoare așteptând pe patul meu.

– Riordan, te rog! Jill înghiți în sec.

Trebuia să fugă de aici.

Picioarele îi tremurau ca frunzele de plop și se îndreptă spre ușă. Trecând prin dreptul lui, își ținu răsuflarea. El stinse lumina.

Șocată și nevăzând nimic, Jill era incapabilă să se miște.

– După ce ai prins un fluture, spuse el cu voce joasă și seducătoare, trebuie să-l iei de aripi.

– Lasă-mă să plec! strigă ea pe nerăsuflate, speriată de dorința bruscă de a se lipi de pieptul lui. Încercă să scape din strânsoarea lui, dar el o îmbrățișă.

O sărută după ureche. Jill tremură de plăcere. Mirosul lui masculin o învăluia, pământean și curat. O sărută pe gât.

– Nu, se rugă ea, împingându-l cu mâinile în piept. Riordan râse blând.

– Nu asta vroiai, Jill? o tachină el. Răsuflarea lui îi atinse obrajii.

– Nu, protestă ea într-o șoaptă desperată. Ochii ei începură să se obișnuiască pe întuneric.

– N-ai plănuit să mă faci să te vreau? o ironiză Riordan. Știu că da. Vroiai asta de când ne-am cunoscut. Tot ce făceai era calculat ca să

mă faci să înnebunesc după tine ca să mă poți învârti pe degete, să obții ce vroiai și apoi să zbori.

– Nu, scânci Jill.

Își dădu capul pe spate, ferindu-se de gura lui. El o trase spre trupul lui viguros.

Deodată, lumina se aprinse. Mary era în ușă.

– Las-o să plece, spuse ea.

– De când a venit aici încearcă să mă seducă. Bine, poți să pleci.

– Vino cu mine, spuse Mary.

Când ajunseră în dormitorul ei, Jill surprinse privirea plină de compasiune din ochii lui Mary. Rușinată, știa că nu merita înțelegerea ei.

După ce Mary plecă, Jill își dădu seama că se îndrăgostise de Riordan, în loc să-l facă pe el să se îndrăgostească de ea. Se îndrăgostise de el ca o proastă.

Capitolul 9

Jill privi soarele care se ridica la răsărit. Nu dormise.

Se auzi o bătaie în ușă. Nu putea fi Kerry. Ar fi venit pe ușa dintre camerele lor. Todd nu avea cum să fie. Era Mary?

– Cine e? întrebă ea.

– Riordan.

Se bucură din toată inima. Vroia să fugă la ușă, s-o deschidă și să se arunce în brațele lui. Își mușcă pumnul.

– Pleacă, spuse ea tensionată, mușcându-și degetele.

Clanța se mișcă, dar Jill încuiase ușa seara trecută.

– Deschide, Jill!

Descuie și se îndreptă spre fereastră. El intră.

– Ce vrei? întrebă ea.

– Dacă n-ai putut dormi noaptea trecută, de ce n-ai venit jos?

Patul era nedesfăcut.

– Lasă-mă singură, Riordan.

– Nu încă, răspunse el ironic. Am venit să-ți spun că te poți muta în camera mea. Am adus un pat mai mare și încă un dulap.

– Și când te vei plictisi de mine, ce vei face?

– Nu mă voi plictisi de tine. Vrei să te măriți cu mine?

Sări în brațele lui și se sărutară.

– Da. Abia aștept să-i spun lui Kerry.

– Nu mă așteptam să mă însor înaintea lui Todd, chicoti Riordan.

– Și cu facultatea ce fac? Bănuiesc că nu mă vei mai lăsa să plec.

– Nu, nu vreau să pleci! exclamă Riordan. Abia te-am găsit. Cum să te las să pleci?!

– Nu-i nimic. Renunț la facultate.

– Ba nu! Vei termina facultatea! Mai ai doar un an. Mă voi muta la oraș.

– Nu-ți va plăcea, spuse Jill.

– Voi suporta. Pentru că n-aș putea suporta să stau fără tine, nici măcar o zi!

– Nici eu. Jill îi luă fața în palme. Te mai opui căsătoriei lui Todd cu Kerry?

– Nici gând!

Sfârșit